

ناول
دنگرهار مینه
سید ادريس "سادات"

Ketabton.com

هغه چاته ډالۍ چي
دميني خوښونكي
وي.

لیکوال: سیدادریس "سادات"

دکتاب نوم: دننگرهار مینه

<https://chat.whatsapp.com/KIJh9VJeH9w958UeS7yfSK>

دداسی خکلو ناولونو لپاره دسادات کتابتون سره ځانونه
جوین کړی.

څه مشکل یا پیشنهاد وی په لاندی شمارو واتساپ لرم.

0731363201

دلیکوال اثار .

رنځور خامار دسپین غر زخمی مرغی دبهلول
نصیحتونه دتورخم لاراوواده

دا ناول دډيرو ورونو هيله وه چي درته يي نشر كړم .
خكه مي په پي ايف بڼه راوړ .

دننگرهار مينه ناول يو داسي ناول دی چي .
ډير ورونه يي دسينمايي فلمونو او فضول وخت تيرولو
نه خلاص کړي دي .

دننگرهار مينه داول په فيسبوک په برخو نشریده نو هره
شپه ورته مينوال اتو بجو وخت کی ډير په بي صبري
په تمه وو .

نور مو نو وخت نه ضايع کوم رابللم مو
خوندور ناول ته ويی لولی او خوند ورنه واخلي مننه .

!تک تک شو په ویره له خوب څخه راپاسیدم
مولوی صاحب خپله غرانگه تازه کړه
. په الله اکبر یی دسهار آذان پیل کړ
زه که څه هم کوچنی وم خو لمونځ می نوی نوی زده کړی
وو. پاسیدم دکور اخری منزل ته راکیوتم
. گورم چی مور پلار می راپاسیدلی وه
!ما هم داوداسه په نیت خپلی متی رابد وهلی
اودس می دژمي په داسی اوبو وکړ چی ټوله شپه پری
تیره شوی وه
پلار می راپسی داوداسه په منځ کی ناره کړه هلکه زر
. راوزه چی دجمی تایم دی
ما زرزر اودس وکړ خپله جالی خولی می په سر کړه
دسهار شفق هری خواته خور شوی وو
!دسهار خړه وه هیڅوک هم پکی سم نه معلومیدل
ما اوپلار می په گډه ځان تر جماعته ورساوه او خپل څلور
رکعتي دسهار لمونځ مو ادا کړ
پلار می راڅخه ولاړ, اوزه دقاری صاحب سره کښیناستم
!تر څو خپل نوی سبق زده کړم

زما عمر ډیر کم وو خو استعداد بیا خدای دیوخ سړي
،راکړی وو

پخپل خه او بد دهرچانه خه پوهیدم ډدامهال می قرانکریم
پوره شل سپاری په یادو زده کړی وو
اونور هم لگیا وم پلار به راته ویل چی خواری وکړه بچیه
که په دی کار کی دقرانکریم ختم کړ نو انشالله یو خایسته
"سایکل درته اخلم

زما تر ټولو نه لوی ارمان داو چی زه هم یو سایکل ولرم
او لکه دسمیع زه هم په سایکل هر خای ته پخپله ولاړ شم
، که څه هم زما پلار دسمیع دیلار نه مالداره وو
خو زما پلار خپل ټول کارونه خپل اوخی ته سپارلی وو
چی زما ماما کیده

زما ماما دسمیع پلار وو او زما پلار بیا دسمیع ماما وو
زما پلار او دسمیع پلار دواړه کلک ملگری وو او دوی
بدل کړی وو

دسمیع پلار زما پلار ته خپله خور ورکړی وه او زما پلار
دسمیع پلار ته خپله خور ورکړی وه
نو ځکه ددوی ددوستۍ ریشته هم خه پښه وه

ولی چی دواړه دیوبل اوبنی وو او دورونو نه یی هم په یو

،بل زیات باور کاوه
زما پلار په افغانستان کی دماین پاکی په موسسه کی کار
کاوه .

هغه وخت دماین پاکی په موسسه کی ډیری غټی تنخوا
گانی به وی دخلکو هر څوک چی به په افغانستان کی
دماين پاکی په موسسه کی وو په کیمپ کی به ورته خلکو
. ډیر درناوی کاوه

زما پلار هم همداسی اصلا کار به زما پلار کاوه خو جیب
،به ورسره دسمیع دپلار ډک وو
زما پلار نه پوهیرم چی کنجوسی یی کوله یا څه خو خپلو
بچو ته به یی یو سایکل یا نور دماشومانو دلوبو سامان نه
. رانیول

هغه خلک ریشتیا وایی چی خپله گټه پخپله وخوره که
،ودی نه خورله بیابه یی درنه شیطان وځوري
زه دانه وایم چی زما پلار ذاتاً کنجوس وو خو دا د ټولو
انسانانو خواص دي چی پیسی پیداکړي بیا فکر کوي
.چیرته په بی حایه لارو ورنه مصرف نشي
هغی ته بیا سمه اوناسمه نه معلومیږی نو ځکه یی
. کنجوسی ته مخه شي

، او خدای یی ترینه په بله لار وباسي
ما ډیر لگ وخت کی قران په یادو ختم کړ
قاری صاحب راته دافرینی په پار یو چاکلیټ راکړ چوټی
، شوم

کور ته راغلم قرانکریم می تاخچه کی کینود
نور ووتم او سمیع ته می ږغ وکړ
هغه هم راووتو بی پروا په خټو کی کښیناستو دغرمی تر
دری بجو پوری مو دخټو نه وسایل جوړول هر چا چی به
، یو خیز جوړ کړ نو موږ دا ډیر دافتخار حای باله
دغرمی دری بجی وی پلار می دکور څخه راووت دخټو
څخه یی پورته کړم خپل کور ته یی بوتلم سمیع هم خپل
، کور ته ولاړ

پلار می مور ته وویل چی عادل پاک کړه پاکی جامی
. ورواغونده او ویی لمبوه زما یو څو ملگری رازی
زه بیا خم هغوی سره خپلی وظیفی ته ما لکه دنازولي
ماشوم په شان پلار ته غاړه ورکړه ومی ژړل په وړه ژبه
می ورته وویل ته به نه زی لالا افغانستان ډیر خراب حای
دی موږ ته جومات کی مولوی صاحب ویلی افغانستان کی
. کافران گرځی باید دهغوی سره جهاد وکړو

ای لالا ته هم باید دهغوی سرو کافرانو سره جهاد وکړی
زه یی هم کووم

پلار می یوه کلکه سپیره په دی مخ وو هلم بیایی زما مور
ته وویل چی عادل نور دی جماعت ته ونه لیگی
، یو څه وخت وروسته می دپلار ملگری راغلل
زه هم ورسره کښیناستم واقعا چی ډیره مینه یی راکړه
ماتر اوسه په مدرسه کی دمیڼی په باره کی یوه خبره هم نه
وه اوریدلی بس جهاد او اسلامی جذبه چی زما ملگرو به
ډیر په جوش کی مولوی چاحب ته ویل چی مولوی چاحب
مور درسره یو ماته به صرف دی جذبی خوند راکاوه او
بل انسان جوړ همداسی دی چی ملگری او مشران یی هر
څه وغواړي دی هم دهماغی تابع گرځي

زما پلار او ورسره ملگری یی لارل افغانستان ته خدای
خبر چی څومره سختی به پری تیریدی خو چاته یی دتپلو
، سختیو فریاد نکاوه

مور فکر کاوه چی زما پلار دمفتو ډالر اخلي خو داواقعا
چی سخته دنده وه

زما پلار به صرف خبری دخپل اوښي سره کولی یعنی
زما دمور ورور او زما ماما سره کله ناکله به مور هم

دسمیع دوی کورته تلو او دخپل پلار حال احوال به مو
. اخیست

،خو یوه ورځ می دما ما رویه بدله شوه
ما او سميع لوبی کولی سميع یی کور ته بوتلو زه یی په
. کلکه سپیره وو هلم

وی ویل لوچکه انسانه که زما دزوی سره نور چیرته
ناست وی یا دی ورسره لوبی کړی وی بیا به درته خه نه
. وي

زما ددر دناکو سترگو څخه دوه دری ملغلری وڅخیدی بیا
لارم دمور غیر کی می پریوتم ورته ومی ویل :موری ایا
زه لوچک یم ما څه بد کار کړی دی او دالوچک څه رقم
. انسان وي

مور می وویل نه بچیه خدای دی نکړی چی ته لوچک
. و اوسیری ولی څه شوي دی بچی

ما ورته وویل :موری ما ما ماته وویل چی لوچکه زما
. دزوی سره نور لوبی ونکړی کنه بیابه درته خه نه وي
مور می سم دواړه بورقه په سر کړه ور غله دخپل ورور
کړه خو ما ما می مور ته هم سپکی سپوری وویل :زه په
اصلی موضوع تر اخره خبر نه وم خو بیا وروسته می

پلار راته ٿوله كيسه داسي وکړه :بچيه زما لس زره داني
په پاکستان کي دموچيو بکسونه وو شات به يي کول او
اسلام اباد او پندي کي مي ځمکي وي همداسي پيښور پندو
. چوک کي مو هم لوي کور وو

خو ماسره دپاکستان اشناختي کار په نه وو زموږ په ژبه
ورته تذکره وايي پلار مي وويل داهر څه ما دخپل اوښي
په شناختي کار په اخيستي وو ما پرده دخپل ورور نه هم
زيات باور کړي و

زما بل داسي څوک نه وو چي ماته يي داکار کړي وي
. ما خالي باور په خپل اوښي وکړ

خو هغي ناځوانه راسره ناځواني وکړله او دپيښور ټول
. کاروبار هره ځمکه هر څه يي په خپل نوم کړل
بيا يي راباندې دلسو لکو دعوه هم وکړله چي قرضداره
. مي يي

زما ماما داهر څه وکړل په سبا يي سميع راته دلاس لس
واړه گوټي يي ونيوي وي ويل ستا پلار زما دپلار نه
دومره روپي قرضدار دي او موږ سبا څو پخیر اسلام اباد
ته او باقي عمر به هلته تيروو ماته پخپل زړه کي دخپل
پلار معصوميت ودرید بيا مي فکر وکړ چي زما پلار به

. ولی دچا نه دومره قرض اخلی

. خو اصلی خبره بل خه وه

په سبا یی سمیع دوی کډه وتړله او ما همغه وخت کی

. دخپل بچپند یار اخری حل وکوت

. بیامی تر اوسه نه دی لیدلی

دهمدی ورځی په سبا می پلار په کیمپ کی یو کس ته

زنگ وهلی وو چی مور خبر کړی چی پلار می راروان

دی ما په شته پلار کی دیتیمی شپی سبا کولی اوف ډیره

. سخته ده

چی پلار دی په بل وطن کی متینونو سره لوبی کوی او

. نادان ځوی یی په خپل کلی کی دمینی انتظار کوي

خو دخدای تعالی رحم وو سبا د عبدالرحمن کاکاسره چی

.زما کاکا وو خو زمانه څلور کاله مشر وو

دهمغی سره دپلار دراتگ انتظار ته په جمیل چوک کی

سره دکاکا ودریدو ډیر انتظار مو وباسلو زما په حساب

ددی وخت یو یوه ثانیه رابندی لکه کال تیریده ولی چی

دپلار راتگ ته انتظار بیل خوند هم لری او دسپری زیره یو

. ډول تخنوی

، مور پوره دوه ساعته پلار ته په زمع شو

داوخت دلری حای نه یو سور فلنکوچ بښکاره شو داسی
ډیر پلنکوچونه تیر شوی ول موږ فکر نه کاوه چی لالا به
. په همدی فلنکوچ کی وی

خو لالا په همدی فلنکوچ کی وو چی راکیوت ماته یی
کله غاړه راکړه وچت یی کړم په غیږه کی یی تر بل
موټره ورسولم زما کاکا ورسره بیکونه راواخیستل هغه
. هم ورته ډیر خوشحال سو

پلار می یو زوړ بس وکوت هغی ته یی وروخیجولو دا
وخت نه هم زه په دی پوهیدم چی زما پلار دتول کیمپ
مالداره سړی دی او نه هم په دی پوهیدم چی پلار می ماما
لوټلی دی که زه خبر وای نو نه به می ماما پریښی وای او
نه به هم دخپل پلار سره په دی زوړ بس کی تللی وای
حکه چی پلاره تاته چی خدای داهر درکړی نو ولی پخپل
خوی او خان باندی سخته تیروی حال داچی خلک درنه
پیسی وهی او هغوی یی خپل خان باندی مصرفوی اوته په
کال کی یو حل کور ته راخی هغه هم په زوړ بس کی خو
دابس ماته د ډیرو هغسی خو موټرو نه خه وو چی زه
پکی وس تللی یم حکه چی دیلار پیسی او دیلار مینه
. دادره خه نه لوړه ده اودابس زما پلار نیولی وو

ما چي دخيل پلار په ليدو په جميل چوک کي کومه
خوشحالي کوله هغسي خوشحالي ولاکه وس د پاچا په ليدو
، کي وي

. واقعا چي پلار پلار وي

زه دخيل پلار سره په مجلس کي گرم راغلي وم ټول
حالاتو جريان مي ورته تيرولو داو چي زمونږ دکور کوسه
راورسيدله مون ترينه کيوتو او خپل کور ته ولاړو مون
مي پلار ته کلکه غيره ورکړه مون ته مي ددرد لامله ژړا
ورتله خو زما مخکي يي ورته هيڅ هم نه ويل ماته يي
ويل چي عادلې بچي ته لاړ شه کاکا نه دي بيک راوخله
ورسره يي راننېسه زه ووتم کاکا مي هم کور ته راننوت
کاکا مي زما دنيا سره اوسيدو دهغي پالنه به يي کوله زما
پلار دهغوي دهرڅه خرس په غاړه اخيستي وو هغوي ته
به يي هر څه وکړ ته ورورل خو دا چي ولي يو ځای نه
وسيدلو ددي يو لامل وو هغه دا چي زما کاکا دپلار سره
مي يي هيڅ جوړه نه وه اوبل کاکا مي نوي نوي ځوان
شوي وو نو هر ډول خبره به يي زما پلار ته کوله خو بيا
کاکا مي پخپله خوځه ځان سره يي زما نيا واخيستله او بيل
کور کي وسيدل

داچي کله به مون يوازي و ماما دوي دکور نه به مي زنانه

راتللو خو چي کله هغوی لارل بیا به می زړه نیا سره
دخپل زویه راتللو خو کاکا می هیڅکله هم دانهمنله چي
دلته دی ووسپړی دهغی به په دی کی کوم هدف وو خو
مور نه پوهیږو چي سه خبره وه او نهپوس پری پوهیدلی
یو

مور یو څه وخت پېښور کیم کی پاتی شو خو نور می
دپلار زړه راتنگ شو ویل چي دا پېښور راپوری سپیره
. لارو بچیه مور باید لار شو پخیر افغانستان ته
زه ډیر خوشحاله سوم ما ویل چي مور به افغانستان ته لار
شو او یو انسان به هم زه ژوندی پرینږدم په افغانستان کی
ولی چي مور ته مولوی صاحب ویلی وو چي دافغانستان
. ټول خلک کافران دی

پلار می کډه برابره کړه هر څه یی وتړل دکرزي پاچاهی
وه چي زه افغانستان ته روان شوم مور می هم راسره وه
او پلار هم نیا او کاکا می نه غوښتل چي افغانستان ته ولاړ
شی ځکه چي هغوی همدلته خوشحاله وو ولی چي ټول
.خپلوان ورسره وو

مور افغانستان ته روان وو په لاره کی ډیر نوی نوی څه
واوریدل اونوی می څه وخوړل په کارخانو کی می پلار

خان لپاره يوه دچايو پايله راو نيوله ويل يې خدای خبر که
. بيا دى سپيرى خاورى ته راشم

په لاره کې دلو ارگى نومی علاقه کې سخت وويريدم ژړا
راغله پلار مې راته وويل بچى ژاړه مه نور خو که خدای
کړى خير وى خوانيرى به دداسى خايونو سره خان
اموخته کړه داموتروان موټر ته ولې ناست دى خو
کنټرولوى به يې کنه ته وس ارام کينه دلته يو څو غټى
ساگانى واخله او قرار ويده سه همداسى مې وکړل بې
غمه ويده سوم نور نو نه هغه گړنگونو وويرولم او نه مې
. هم کوم خای وکوت

يو وخت و په سور پلنکوچ کې سور لمر راننوتيوو زما په
مخ ولگيد سخت يې وسوزولم دخواره خوب څخه راويځ
شوم پلار مې راته وويل خه مزی دى وکړى بې غمه
ناست يې او خپل خوبونه وهى ما ورته خوله چينگه کړه
دتورخم سړى گرمى سخت پعذاب کړم بيا دموټر بد بويى

آخر مې کانگى راتلى خو پلار مې وويل بچيه خان لگ
. ټينگ کړه دادى هډى ته راوړسيدلو

ما په خوله لاس کيښودو دموټر نه چى کيو تلم سخت بې

سوره وم يو څو ټوخي مي وکړل پلار مي بوتلي اوبه
راواخيستي په مخ يي راواچولي مور مي هم سخته خرابه
وه هغي اوبه وڅښلي ما هم وڅښلي لگ څه کښيناستم
طبيعت مي څه شو دتور خم په لاره کي مي پلار سره يوه
پيټي او دوه غټ غټ بيگونه وو نور ټول کور مو پيښور
کي نيا کره پريښود

پلار مي داهر څه په لاس کي ونيول تللو داوخت مو مخي
ته يو گاډيوان ودرید ويل يي چي کاکا زه به يي درسره
ويوسم گاډيوان ته يي وويل :نه بچيه زه يي خپله وړم مور
مي پري تيزه شوه گاډيوان ته يي وويل:څو روپي اخلي
وروره ويل يي شل کلداري مور مي پلار ته همدومره
وويل چي تاسره به وس شل کلداري نه وي چي دپته يي
ورکړي بيا يي کراچيوان ته وويل:واخله ويوسه داهر څه
درسره وروره موږ درپسي يو پلار مي مخکي ما او مور
ورپسي وو تورخم کي هري خوانه منډي وي
زما پلار هم په منډه خوشي وو

ديو څه ځنډ څخه وروسته داسي ځاي ته ورسيدو چي پلار
مي ويل چي بچيه دا ها خوا افغانستان دي او ديخوا
پاکستان دي ته هلته وگوره يوه کرښه ويستل شوي ده ويل

یې بچیه دغه کرښه یې بارږ دی ما دخوځۍ په پار یو ځل
هاخوا توپ کړ بیا دیکخوا بیا هاخوا بیا دیکخوا داوخت یو
پاکستاني پولیس راغی دمهربانی له مخی یې زما په دی
پوله کی عکسونه واخیستل پلار می راته ولاړ وو چی
زما عکسونه یې واخیستل او تری لاړو افغانستان ته داخل
شو.

موږ دننگرهار په گرمۍ کی ور داخل شو اول ځل می وو
زما څه فکر وو چی داننگرهار به می داسی عمری
استوگنځی شی خو ریشتیا هم زه خدای دننگرهار له پاره
، پیدا کړی وم

. پلار ته می خدای ډیر جایداد ورکړی وو

په افغانستان کی یې اول نه یو کور اخیستی وو او ټول
سامان یې هم ورته پوره کړی وو خالی زموږ ورتگ وو
زه په ننگرهار کی په بنگله کی رالوی شوم مکتب کی می
. پلار واچولم مدرسا به می هم ویله

. قرانکریم می په یادو یاد وو خو گردان به می پکی کولو
پلار به می سهار وظیفی ته تللو او ماښام به بیرته کور ته
راتلو ریشتیا هم چی ژوند مو له خوندونو ډک وو
. زه په کرار کرار رالوی سوم

ډير نازولۍ وم هيڅکله مې هم سختي نه وه ليدلې خو
افغانستان کې چې مې مسلمانې ولیدله د پېښور دامامانو په
مسلمني کې راته شک ښاره شو.

هغوی صرف ځانونه مسلمانان گڼل نور ټوله نړۍ
. ورته! کفار ښکاریدل.

دانه وایم چې هغوی په حقه نه ول هغوی په حقه ول ولی
چې زموږ وطن کې امریکایان هری خواته گرځیدل خو
زموږ د وطن خلک ټول مسلمانان وو او هغوی ماته
،ټولو افغانانو نه کفار جوړ کړي ول

کوم خلک چې نن سبا افغانستان ته داسلامي نظام سره
دجنگ کولو دپاره راغلي دوی ټول هماغه زما دمدرسي
. صنفیان او نور بیچاره گان دي چې بي ځايه وژل کيږي

دوی چې جنگ کوي په دې فکر دي چې یو افغان هم
مسلمان ندی او ټول مرتدين شوی دی خو ددې پته ورته
نشته چې مرتد ته هم درې ورځې وخت ورکول کيږي که
توبه یې وباسله خه ترخه کنه بیا یې وژل فرض دی بیا
موږ خو مسلمانان یو ددین په لار روان یو شکر که زموږ
په اسلامیت کې څوک د ټکي کدر غلطی راوباسي موږ به
. یې ورسره ومنو خو نه

ویل کیری چی دوه رقمه خلک ټولنه وړانوی یو چی عقل
ولری او علم ونلری او بل چی علم ولری خو عقل ونلری

.

ما په ننگرهار کی استقلال لیسه کی خپل دولس کلن مزل
د تعلیم بشپړ کړ.

پلار می راته موټر واخیست په هغی کی به ګرځیدم یو څو
ورځی می چکری پکی وو هلی نور می بیا زړه تور شو
ورنه په همدی همدی کی مو دکاکا واده راوړ سید کاکا می
. هوبنیار شوی وو عمر یی لگ څه تیر کړی وو

زما پلار ته یی ویلی وو چی واده نه وروسته به زه تاسره
. اوسینگم پلار می هم ورسره منلی وه

. کاکا می ددولسم فراغت ته راغی ډیر په خوبنی ولمانځله
. بیا نو دکاکا واده می تیار شو

پلار می دکاکا دواډه مراسم غوښتل یو خوندور هوټل کی
. ترسره کړی هماغسی وهم شول

داچی زما پلار مالدار سړی و زه دامهال خبر شوی وم
چی پلار ته می خدای ډیر جایداد ورکړی دی او دماما
. دوخت حقیقت یی هم ټول راته بیان کړی وو

داچی زه په ځوانی کی دپلار نه می ډیر ویریدم نو په واده

کی هم ورڅخه غاړی ته غاړی ته کیدم تر څو دمیلمنو مخ
کی می خپه نکړی ځکه چی داییا سخت درد لری ما په
ننگرهار کی ډیر ملگری درلودل لکه حمزه حمکت او
همداسی نور دوی ټول راغلی وو زما دکاکا واده ته او
همداسی زموږ خپلوان هم ډیر زیات شوی وو ځکه چی
پیسی ولری ددنیا ټول خلک به دی خپلوان وي
اصلا موږ په پاکستان کی هیڅ خپلوان نه درلود بغیر دماما
نه می ځکه چی زموږ ټول خپلوان افغانستان کی وو
. مامی دکاکا په واده کی نوی نوی خلک ولیدل
. هر چا به راسره سترې مشی کول
ما به هم په ورین تندی جواب ورکاوه سپینه جوړه او تور
. واسکت می کړی وو
په هوټل کی به دهرچا نظر دشانه ډیر زما طرف ته راتلو
.
یو وخت می فکر شو ټول گډونوال ماته گوری ورخطا
شوم ما ویل داڅه لوبه ده یو دم می دگیلاسو شربت دلاس
سره ولگید گیللاس هم مات شو او جامی می هم ټولی
ولړلی ټول محفل خنداگانو ونيو ما هم ورسره خوله چینګه
. کړه .

داوخت می گورم پلار په دروازہ کی ولاړ دی او برگ
! برگ راته گوری

دگوتی په اشاره یی وپوهولم تر څو یی خواته ورشم چی
. ور غلم

راته خه خبری یی وکړی بیا یی وویل گوره بچیه خپل
شخصیت مه خرابوه ستا شخصیت خو دی ټولو خلکو
وکوت نو وس ته ووايه زه ملامت یم چی تاته خبری کوم
ماورته وویل: پلاره زه ور خطا وم ځکه داسی وشول بیا
یی وویل خیر دی بچیه بیا داسی ونکړی سمه ده
ما ورته وویل سمه لالا

ویل یی مور دی درته غږ کاوه کور کی ته ورشه چی څه
درته وایی ما ورته وویل دا څه وایی لالا په دی حالت
کور ته سنگه لاړ شم ویل یی چی یو رقم ورشه دکور
. دروازہ کی درته په طمع ده

زه ور غلم مور می راته وویل چی دا کلی واخله موټر دی
بوزه یو څه انجونی دی هغوی لاره ورکه کړی هغوی
. راوله ما ورته وویل مور زه نو سنگه انجونی راولم
بل چاته ووايه مور می وویل بل چاته ووايم دکاکا خو دی
واده دی هغه خو نو نشی تلای ورپسی هله زر زه دروازہ

. یی راپسی بنده کړه
ما چغه کړه ورته مور نو زما جامی خیرنی دی ویی ویل
! پروا نکوی بیرته چی راغلی بدلی به یی کړی
. سخته وه خو بس پمپ ته ودریدم
. په یخه یخنی کی می لمنه په یخو اوبو ووینځله
. بیا موټر ته کښیناستم
! سیت می ځانته برابر کړ
روان شوم تر څو؟
. انجونی راولم
مور می راته د تالاشی چوک نه ها خوا عیدگاه جومات
خودلی وو دشپی یولس بجی وی
باران وریده موټر کی می لیت بل کړی وو
!دشیشی هری خواته څاڅکی تیریدل
دیوڅه مزل کولو څخه وروسته عیدگاه جومات ته
"ورسیدم
مور ته می زنگ ووهلو مور
. زه خو د عیدگاه جومات مخی ته ولاړیم
دلته خو هیڅوک هم نشته ویل یی صبر زه یی نمبر مسیج
کی درلیرم ما پیری چغی مور ته وکړلی چی مور زه نو

سنگه زنگ ورووهم خو هغي موبایل قطعه کړی وو یو
څه وخت وروسته می دمور پیغام راغی نمبر یی رالیرلی
وو.

ما وویل زنگ خو والا که ورته ووهم مسیج چی ورته
. پریښود

.سلام اغلی زه د ښاغلي عادل صاحب ډریور یم
تاسی چیرته یاست ما خو ډیر انتظار وکړ بیایي وویل چی
. شاته کوڅه کی یو سپره ده هلته درته ولاړه یم
. زه شاته کوڅی ته ور غلم خو هلته هم څو نه ښکاریدل
،لری ځای کی یوه انجلی ولاړه وه
. موټر می په ز غاسته وروست
ډی مخی ته یی ور غلم

چی ورته ودریدم انجلی وپوښتل :وروره دښاغلی عادل
صیب ډریور تاسی یاست ما ورته وویل هو اسمان کی
.گړزاری شو

ما ورته وویل هله ژر راوخیجه چی باران تیز شو هغه
. موټر ته راوخته

. سخته لمده وه دخپل مخ څخه یی نقاب لری کړ
هغه یی په موټر کی زبښلو ماورته وویل :وبښی اغلی

دباندي وريځي موٽر پاڪ دي بيا يي ويل: ٻيڻه غوارم
دنقاب لاندي يي لامده ويختان دسپينو انگو دپاسه پراته وو

.

, مخ يي دنور شو غلي گولي
زه ورته مخامخ ٻيڻه کي فڪر وري وم چي يو دم يي زما
!خواته پام شو

لاس يي راته وخوڏاوه زه داسي لکه دخوبه چي راويخ
. شوي يم

. راته يي وويل روان شه پخير اسمان کي گربار شروع وو
زما زره خو انجلي پخيلو اداگانو ويور دهغي لاس
خوڏول دهغي غرور دهغي انگي او دهغي ٻنڪلا واه
. جالبه وه

, داسي خايسٽ مانه وليدلي
ما موٽر چالان ڪر خونه چالانيدہ دا موٽر بانٽ مي وچٽ
! ڪر دموٽر بيٽري ڏون شوي وه

هغه داسي چي ما موٽر کي ايسي لگولي وه او موٽر بند
وو او اوبه هم بيٽري ته ور غلي وي نو ڪه يي شارتي
. ڪري وه

, زه په دومره لڳ وخت کي باران پوره لوند ڪرم

. دشیپی په یوولس بجی وس خا بل موټر دکومه کم
! بیا په داسی باران کی درته څوک چیرته ودریری
خو باران سخت پعذاب کړم یو وخت گلی شوه منډه می
!کړه موټر کی کښیناستم دیکخی نه ریگدیدلم
شاته سیټ کی می انجلی ناسته وه ځکه می ځان کنټرول
کړ.

دموټر دسیټ بوټ څخه می دست پاک راوویست ځان می
، وچ کړ خو بیا هم یخنی وه
. جینی وویل خا وس نو سنگه کیری
ما به څه وخت ورسوی زه باید سهار بیرته کور ته لاړه
شم چی کور نه بیا زم پوهنتون ته اوله ورځ ده سبا زما
. هم سبا دپوهنتون اوله ورځ وه ورڅخه ومی پوښتل
کوم پوهنځي ته کامیابه شوی یی ویل یی په تایی څه نوکر
. سری یی

موټر جوړ که چی لاړ شو پخیر داخل می هڅی زړه
.نازړه دموټر کلی ورتاوه کړه
گورم چی یو دم چالان شو موټر ورته ومی ویل دغه دی
چالان شو رازه چی څو پخیر
هری خوانه دباران څاڅکی داسی تیریدل لکه دژوند

اخري شيبی چي یی وی موتر کی زیر گروپ لگیدلی وو
!اسمان کی پرک او پروک شروع وو
مور تر چوک تالاشی راورسید همداسی په کلاره په کلاره
. روان وم

جینی ته می وویل :نقاب دی وتره وچ شوی به وی بیابه
خلک وایی چي خوانه انجلی یی راوستی انجلی وویل
او هو ته خو داسی خبری کوی لکه ته چي عادل صاحب:
یی ورته می ویل تا عادل صاحب کی څه لیدلی چي هغه
. راته هر بار یادوی

هغی وویل :هیڅ خو عادل صاحب ته ته نشی رسیدای هغه
، یو پوه انسان دی اوته یو نالوستی او بی کاره ډریور یی
ما هیڅ هم ونه ویل په چوپه خوله می تر کوره راورسوله
هغه کیوته کورته لاره مخامخ راته حمزه او حکمت ولاړ
وو.

زه دهغوی خواته ور غلم هغوی ویل چي خایسته انجلی دی
. پیدا کړی خا ما ورته هیڅ ونه ویل
دپلار خواته ور غلم ویل یی عادلہ چیرته وی یار ورشه
. مور نه دی پیسی واخله او دوه منه منی پیدا کړه
سخته غوصه راغله خو پلار ته می څه نشو ویلی مورته

ور غلم ورته می وویل موری خه خبره وه هغی وویل چی
منی راوړه داوخت هغی انجلی چی ما موټر کی راوستی
. دمور خواته می راغله

مور می ورسره روغبڼ وکړ ورته یی ویل سلام اسما
سنگه یی اسما ورته وویل: داستاسی ډریور ندی مافکر
کاوه غیبت به می کوی

ویل یی داپیر خه سړی دی زه یی خه په خوشحالی دلته
راوستلم مور می ورته وویل: خوله سمه خوزوه دازما
زوی دی داسما سترگی کریخی راووتی ویی ویل: تاسی
دعادل صاحب نه غیر بل زوی هم لری مور می ورته
وویل نه اسما بیا وویل نو دا مو کوم زوی دی مور می
وویل دا عادل دی کنه اسما حیرانه سوه او ډیری پښیمانی
نه یی سترگی ښکته واچولی مور می راته پیسی راگری
زه موټر ته وروختلم هماغسی اسمان گرزیده باران هم
. خپل موج کی وریده

لگ خه چی مخکی لارم شاخوانه می مخ باندی لاس تیر
شو.

ما فکر وکړ زه وهم دی ویختانو کی می چا گوتی ووهلی
خوند وکړ موټر می ودروو خو وروسته می خیال شو

. چي دابه سوک وي دويري څخه ورپرديدم
دروازه مي خلاصوله گورم دروازه هم بنده ده شاته سيټ
ته مي نه کتل ما ويل داسي چي کوم بل شاي وي زړه خو
. به مي وچاوديري

! ما سترگي پتي کړي وي

چي ديو انملی اواز مي دموتړ دمخکي سيټ نه واوريد
ويي ويل: سترگي خلاصي کړه زه يم اسما هههههه
ويي خندل ما چي سترگي خلاصي کړي ساه مي بنده بنده
کيده يو دوه منتو دپاره موټر نه کيوتم باران دريدلي وو
سرک تک تور بنکاريډو دبنگلو سره او شنه سراغونه بل
. وو

ما سينه نيولي او درکوع په ډول ولاړ وم
. لگ څه مي چي طبيعت جوړ شو موټر ته وروختم
. ورته ومي ويل ته دلته څه کوي

. ويل يي غوښتل مي چي ودي ويروم
! ما ورته وويل ارمان دي پوره شو دادي ودي ويروم
اسما وويل: اوه ته څومره زر غوصه شوي ما معاف کړه
ما ورته وويل چي ما سره داسي توکي مکوه ما ټول عمر
په ناز باندې ژوند کړي دي

، امکان لری په داسی توکو و مرم
په خوله یی راته دلاس لومړی گوته چی غټ نوک یی وو
. کینود ویل یی داسی مه وایه

ما ورته وویل هن یو دوه ساعته راسره موټر کی څه پاتی
. شوی چی وس داخبری دی هم شروع کړی
جینی وویل څه سمه ده که ته یی نه منی نو زه درسره نه
زم.

ځکه چی ماپستا مور ته ویلی چی زه دعادل سره زم تر
میوو دوکانه پوری زړه می تنگ دی او که ته ما بونزی
. نو ستامور به تا ژوندی پرینږدی

M زه نو په دوو کی گیر شوم

. ورته ومی ویل خا وس څه وکړم ویل یی

! باید ماته وواپی چی زه درسره مینه لرم

ما ورته وویل چی نه دومره وړه خبره نده .

خو نه یی منله ویل یی زه نه زم درسره زه هم وارخطا

شوم چی دڅه بلا ده وس څه وکم

. بس مجبوری وه ورته ومی ویل خو دزړه نه نه

. خالی په خوله

. الاسما راسره کښیناستله

"ماموٽر چالان ڪر دشپي ڏير ناوخته وو
. باران بيا خپلو خاڻڪو ته زور ورڪر
...داسمان په ڇوڪو ڪي دتندر درزونه تلل راتل
داخل يي نو سم شرڪ وهله؟
. مخڪي لاره راته بيخي نه بنڪاريدله
. دموتڙ په بنينه مي د دننه خوانه لاس تير ڪر
بيا هم دببيرون خوانه پري گلي وريده
ما موتڙ يوي غاري ته ودر اوهر تر ڇو باران لگ ارام شي
بيا به لار شو اسما هم ڇه ونه ويل راسره شاته نايته وه
. موتڙ ڪي مويو زير خراغ بل ڪري وو
. تور موتڙ توڏي راسره وه
اسما به باران ته ڪتل ڏير خوند به يي ورڇه اخيست ماته
يي خوند نه راکاوه ڪه ما غوبنٽل چي ڪور ته ولاڙ شم
واده ڪي گڏون وڪرم
. خو اسما نه پوهيم چي ولي خوشحاله بريڻيده
,ديو ڇه گري وروسته باران لگ په قرار شو
. خو اسمان ڪي دببيننا درزونه راتل
او داسي دتباڪن نه ڊڪ دقوت اوازونه اوريدل ڪيدل چي
هيڇوڪ هم فڪر نشي ڪولاي چي داسي اوازونه دي بغير

د طبیعت نه په بل کوم ځای کې دانسان په طاقت واوریدل
شي.

. داریشتیا هم چې دخدای تعالی کار دی

. گنی دنیا دومره پرمختګ وکړ

خو داسی اواز یی جوړ نکړ چې په یو ځل سره ټول ښار
وویروي.

خو زما خدای په خپل قدرت سره یو ښار څه چې پوره یو
هیواد ویرو لای شي دخپل ځان څخه

ریشتیا هم چې دا حق دهماغی ذات دی چې انسان ورڅخه
وویریږي.

دصحت عامی په خوا کې یو کاکا منی ایخی وی خو زما
په خیال دخرڅ اراده یی نه لرله امکان لري بادار به یی
. کینولی وو ترڅو پالنه یی وکړي

کاکا ته خوب تالی ورکولی خو پهردار وو ریشتیا هم چې
پایرداری ډیره سخته وظیفه ده خدای مو ورسره مه اړوه
یوه دقیقه به درباندی داسی تیریږی لکه کال
. زه دموټر څخه ورکیوتم

دجمپر نه می اوبه څنیدلی ویختان می هم ټول لامده شول
په منډه می ځان ورورساره

يو پلاستیک منی یی راته په پنځه سوه افغانی راکولی
مجبوری وه ورنه می واخیستلی
!... موټر می شاته له منو ډک شو
اسما کیوته مخکی کښیناسته ماته سخته غوصه راغله چی
. خه دیته وس خه ضرورت وو چی اړیسی راتله
خه می ورته ونه ویل: کور ته روان شو اسمان لا هم
. غوریده موټر می په شنه منډه تر کوره راوړساره
زه ولاړم بهر ته حجره کی دملگرو سره کیناستم دشیپي تر
. ناوخته ناست وم
!... چای راته ایخی وو
په همدی همدی کی دسهار څلور بجی شوی اذانونه شوی
وو لمونځ مو اداکړ او له دی وروسته نو خوب نه کیده
حکله چی دواده مراسم لا پاتی وو ډوډی مو په یوولس بجی
. دورخی ورکوله
!ټوله ورځ هم ځنگیدم
او هم می کار وکړ کار ډیر نه وو حکله چی ټول کار کارډ
. سونانو په هوټل کی کاوه
مور به خالی میلمنو ته چوکی سمه کړه او روغبڼ
. همداسی نور څه کارونه دا هم اسانه نه وو

. دورخی په اته بجی روان سو په ورا پسی
په ورا کی می ملگری راسره وو خو مور می وویل چی
هغوی بل موتر کی ولیگه او اسما باید تا سره لاره شی
حککه چی په بل چادی پلار باور نلری او اسما خائنه کور
ته راغلی وه .

. ماته سخته غوصه راغله
. انکار می مور ته وکړ خو پلار می راپسی غږ وکړ
. مجبور وم هغی ته ها وکړم
!..حککه چی دپلار تباکن اواز ته څوک نه ویلی شي
. حمزه دوی می دبل چا سره ولیگل
هغوی پوه شول چی مشکل دی حکه یی ژر ومنله ماسره
. شاته سیټ کی اسما کیناستله
ما هم موتر د ورا پسی خه تیز وروغلولو تر څو ځان
. منډه ورا ته ورسوم

خو اسما پرینبندم ویل یی چی دی کوسه کی ایسکریم
. خرڅیری هغه راته واخله بیا به ولاړ شو
. غوصه راغله مخ می ورته راوړاوه
ورته کړه می:ته ځان ته څه فکر کوی اول دی په زور
راباندی دمینی خبره وکړه وس ایسکریم غواړی ایا تاته

زه دومره لوده بنکارم چی یوی بازاری انجلی ته به
. ایسکریم اخلم ها
اسما دواره له موتر خخه کیوته ویل یی سمه ده زه نه زم
. ته لار شه
. ما ورته ډیر ټینگار وکړ نه یی منله
زه هم غیرت و نیولم خه دچا غلام خو نه وم او نه راته دچا
دکوره راته راتله تری لارم او انجلی می پر همدی حای
. پریښوده
په لسو منڼو کی می حان تر ورا ورساوه اول سر ته یی
.. ور غلم
موتر می دورا دموتر نه مخکی مخکی کاوه دورا په موتر
. دهری خوانه کراسونه ول
دابیایو نومور دننگر هاریانو خوندور رواج دی
هر موتر گلپوش موتر ته حان رساوه خو هیڅ موتر هم
شاته نه پاتی کیده ډیر خوند یی وکړ خو یو وخت چی
گورم حمزه حان سره اسما کینولی او غوښتل یی زما
. خخه مخکی شي
ما حان سره فکر وکړ چی زه دهلک خو ډیر چالاک
. وخوت

ما هم خپه ورکړه دورا موټرونه راپسی وو خه په سپید کی
ما دحمزه سره موټر اچولی وو

چی یو وخت می پلار زنگ راووهلو سخت یی بی یابه
کرم هههههه

ویل یی چی موټر نو دلوبو شی دی چی ته ورسره لوبی
کوی زه نو په قلاړه شوم ورا مو په ټول ننګرهار
وګرځوله او خه خوند مو واخیست دننګرهاریانو داهم
رواج دی چی په ټول ښار کی موټرونه ګرځوي

. واده مو خه په خوند سره تیر کړ ږوږی مو هم ورکړه
دمازیګر مهال کی نو ما غوښتل دحکمت او حمزه سره
کابل ته چکری ولاړ شم ټوله کورنۍ می تله.
زه هم لارم خوندور چکر مو ووهه واده مو خه په شان او
. شوکت سره تیر کړ

. دکانکور امتحان موورکړی و

. زه دحقوقو پوهنځی ته کامیاب شوی وم

!...دچهارشنبی په ورځ می دکاګا واده وو

. او دشنبی په ورځ دټول افغانستان پوهنتونونه شروع کیدل

. دلومړي ځل لپاره پوهنتون ته روان سوم

د ننګرهار پوهنتون دښار څخه ږیر لیری یو ځای کی دی

. چي ريکښه ورته يونيم سل روپو پوري کرايه اخلي
داځاي درونته نوميري.

اکثرو ننگر هاريانو يي نوم هم اوريدلي او ورغلي هم دي
درونته ښکلي دچکر ځايونه لري لکه پارک جوانان
. شرشره پخپله ددرونتي ډيم

شاته يي دشين لغمان ښکلي سيمه ده چي اوبو پوښلي ډيره
. ښکلي دنداري سيمه ده

!...زه په لومړي ځل پوهنتون ته ولرم
لگ څه ناوخته وو

ما نو شاته خکلي بيگ اچولي وو لومړي ورځ وه نو ډيره
. خواري مي پر ځان کړي وه

. سکريپ مي وهلي وو توري چشمي مي په سترگو وي
چي ورننوتم همصنفيانو مي فکر وکړ چي دالکه شي استاذ
دي.

.زه چي ورننوتلم داستاذ تمثيل مي شروع کړ
په لومړي ورځ يي ټولي انجوني او هلکان په يو صنف
کي کينولي وو

ما نو شروع وکړه ورته ومي ويل زه نوي استاذ يم
. چشمي مي دمیز پر سر کيښودی

. مارکر می اوچت کر

. یو صنفی می پاساوه ورته ومی ویل:حقوق تعریف کره
داوخت دیوهنتون مدیر راهگی زه ولا سخت خیجالت شوم

.

هههههه

. زر په خوکی کښېناستم

. ټولو صنفیانو سخت وخنډل

په دی ورځ ډاکټرو صنفیانو سره معرفي شوم یو می پکی
کلک ملگری شو

.ځکه چی هغه هم په صنف کی زما په شان شوخ وو

.خو بی ادبه نه وو

او بیا دیوهنتون استاذانو سره چیرته څوک بی ادبی کوی
.سی دانجونو مخ کی دی خه برابروی

په اوله ورځ استاذ دتعریف مشال او همداسی دپیژندگلوی
په باب خبری وکړی

.پوهنتون رخصت شو

.موږ هم راوتلو دری صنفیان راسره یوځای روان و

واقعیت دی چی شوخ انسانان هرځای کی ډیر مینوال
.پیداکوي

په لومړۍ ورځ راسره درې تنه ملگری شو.
. مور وټلو شاخوانه راپسې غږ وسو
. عادل صاحب چې مخ می راواړوه گورم چې اسما وه
. ما ورته وویل ته څه کوی دلته
ویل یی زه هم دحقوقو محصله یم کنه تاته ما موټر کی ویل
. خو تا خبره وانه وریده
اوه ریشتیا مطلب دلته به می اوس ته غم صنفی یی
ویل یی:ولی زه تاته څه غم بنکارم ما ورته وویل نه
. تندی یی غونج کړ په ټیټ سر ولاړه
. ملگرو می وویل:هلکه سهاره دادی لکه چې خپلوانه ده
ماته به یی کور کی عادل ویل خو دبیرون نوم می سهار
وو.
ما ورته وویل:همداسی یی وبوله
هغوی ویل رازه یاره نو ولی دومره اندیښمن شوی ورته
داخو دومره لویه خبره نده
ما ورته وکتل او یوه دبی عقلی خندا می ورپوری وکړه
هغوی نه ووخبر چې اسما څه غواړی او نه زه وم خبر
..کنه زما هم زړه دتیگی نه وو
. ضرور به می ورسره اړیکه پاللی وه

خو هغي دايخپله نه ويل چي مينه درسره لرم بلکي په ما
يي ويل اصلا زه هغه وخت په دي خبرو نه پوهيدم او نه
چا پوهولي وم.

حکله زما ناسته پاسته ټوله د ويناوالانو ليکوالانو او صفا
خلکو سره وه.

داسي کوم چا سره نه وم پاتي شوي چي په دي خبرو يي
پوه کړي وي.

. خو داملگري مي په دي خبرو پوهيدل

. پوه يي کړم چي انسانان دميني لپاره پيدا دي

بايد چي مينه خوره کړي

همداسي ډيري نوري خبري يي وکړي چي زه لا پري نه
پوهيدم.

اوس نو پري پوه شوم خان راته ډير نيکمرغه ښکاریده

. چي داسي خلکي انجلي راباندې مينه شوي

. داسما شميره دکور په موبایل کي وه

خو زړه مي دانه غوښتل او نه مي هم ضمير منله ما ويل

. که سبا ورشم ورته پخپله به ووايم

. خو تر سبا انتظار ډير سخت وو

نه پوهيرم دژوند دومره شيبی مي بغير له اسما نه تيري

کری وی.

. خون شپه می نشوه تیرولای

دا دیوینتلو خبره ده زه نه پوهیرم داهم دانسانانو خواص
دی.

خو دشیپه ناوخته می خائته دا وویل چی امکان لری یو
کال هم اسما سره ونه گورم نو زه به صبر نشم ک لای
هماغه وو چی خوب راغی او ویده سوی وم

. سهار می مور دروازه راتک تک کړه

ویل یی پاسه عادلہ پوهنتون درباندی ناوخته کیږی که
. پاتی شوی بیا دی بیگاه ته پلار نه پریږدی

. زه می دخپل پلار نه سخت ویریدم

خو دپلار دویری می خان زرزر برابر نکړ بلکی داسما
ددیدن لپاره می خان زرزر برابر کړ

په لاره کی به می ریکشه وان ته یو شل خلی ویلی وی
. چی استاده زر زر زه

. چی پوهنتون ته ورسیدم ساعت می چی وکوت زه

. نیم ساعت مخکی راغلی وم

. نیم ساعت هم لکه کال تیر شو

. دیوہنتون تالی برغ وکړ

سم دستی استاذ رانوت نیم ساعت وروسته یی ورپسی
اسما راغله پوهنتون ته بیا نو خبره اوږده شوه هر ساعت
کی به استاذ وتو بل به رانوتو
ما دکلاس تر اخره پوری هیڅ وخت پیدا نکړ
هر کله چی کلاس ختم شو اسما اخر کتار کی ناسته وه
انجونی البته اخیری کتار کی کناستلی اول انجونی ووتی
بیا ورپسی هلکان
. ما منډه کړه ترڅو تسما ونیسم
. په منډه می راگیره کړله
دزړه نه می ورته وویل: چی اسما زه درسره مینه لرم
دزړه نه
. اسما په ژړا شوه
غوښتل یی غیری ته می راشی خو هری خواته محصلین
روان وو
ما ورته وویل: ماسپښین به درته زه ادم خان کبابی خواته
انتظار یم ویل یی ولی نه ضرور به راځم
. دامهال می ترینه خالی شماره واخیسته
داسی فکر می کاوه لکه غټه شتمنی چی می لاسته راوړی
وی .

ریشتیا هم اسما و عده خلافه ونبنته زه ورته دادم خان
کبابی دوکان مخی ته ولاړ وم
. سره دموتړه راغله موتړ ته راوخته
. موتړ کی شاته سیټ کی کیناستله
دنگرهار گرمی نو بیا حد شروع کړی وو
. اسما له مخ نه تور نقاب لری کړ
مخ یی دسپینی سپورمی په شان په تورو وریځو کی
رانبکاره شو
. دا ځل نو داسما کتو یوه بیل رقم انرژۍ راکوله
. ما فکر کاوه
چی نور دی هیڅ نه وایی بس چی خالی داسما مخ ته می
. شپه او ورځ کتلی
پدی ورځ می نواسما ته وویل چی چیرته لیری به ولاړ
شو
دلته خو خلک ډیر دی
ویی ویل:کامی ته به لاړ شو
. ورسره ومی منله موتړ می دکامی په طرف روان کړ
یو وخت گورم اسما راته زیر زیر کتل
. ما ورنه په بی پروایی پوښتنه وکړه

ځنگه چل دی نن راته دحد نه زیاته نه گوری
ویل یی زه ستا په مخ نه یم مینه شوی زه ستا په کردار او
ادا مینه سوی یم او ستا په نوم مینه سوی یم ما وخنډل
هههههه.

. ما ورته وویل ته هم لکه زما لیکواله یی
ویل یی نه ایا ته لیکوال یی
. ما ورته وویل: هو زه یو لیکوال یم
. هره شپه چی کومه افسانه نشریری
. دهمیشه بهار راډیو نه دا زه لیکم
. ویل یی واه

داوای څوک ما ورته وویل: ما ورته وویل وایم یی هم زه
کنه .

ویل یی په خدای زه ددی داستان سخته مینواله یم هره
. ورځ یی تعقیبوم

M په دی داستان کی خو دسهار په نوم لیکوال کار کوی
ما ورته خپل لیسنس و خود زما نوم پکی سهار وو ویل خا
مطلب ته سهار هم یی
. ما ورته وویل هو

کامی ته ورسیدو خوندور شیریک مو وخور دسیند په غاړه

. کیناستو غتو الوبالو والا تیریده

داسی یو کیلو می ورنه واخیستل دسیند خواکی مو یخ
. الوبالو وخورل

. یو وخت راباندی اسمادسیند نه اوبه راواچولی
ما په هغی واچولی اسما لنده شوه جامی یی لمدی شوی
ما ورته وویل بېننه غواړم پوه نسوم دخپل دست کول نه
.. یی کاغذ پاک راواخیست جامی یی پری وچی کړلی
. دشاخوانه راباندی غږ وشو واورى

. ما چی مخ ورواړوه

. یو بریتور سړی وو

ویل یی

تاسی دلته څه کوی

زه سخت ورخطا سوم خو اسما ورته وویل دزما خاوند
دی

. ماته خندا هم راتله او ژړا هم ځکه زه او خاوند ههههه

. پدی شیانو کی ما لا تراوسه فکر هم نه ووکړی

بریتور وویل: زه دکامی ولسوال یم ما ویل خدایه خیر کړی
داسړی راته هڅی نه کوم

غم جوړ کړي

ویی ویل: تاسی نه یاست خبر کوم خای کی چی تاسی په

. اوبو لوبی کوی داخای یو دل دل دی

. دلته چی هر څوک لږ هم ورپیکه شوي بیا ندی راوتلی

ریشتیا هم چی ټول خلک وایی کامه کی یو دل دل دی مور

. واقعا ډیر وبیریدو دهغه خای نه ډیر لری ولاړو

. دټکنده غرمی دوه بجی وی

تروه کبان او لگ څه الوبالو یا گیلان مو راواخیستل

. سخت وړی شوی وم

تروه کبان می سره دډوډی څه په خوند خوند وخورل اخر

می ورپسی کوک په سر واړوه.

.سخت خوند یی وکړ

اسما هم دچکر نه سخت خوند واخیست کبان هغی 5 هم

. دسیند په غاړه وخورل

دکونړ سیند چی په کامه هم تیر شوی و ماته اسما وویل

. ددی سیند اوبه نو وس چیری زی

.ما ورته وویل داټولی خی پاکستان ته

پاکستان کی ورته پنجابیانو دورڅک ډیم په نوم غټ ډیم

. جوړ کړی

. ددی ټولو اوبو نه هغوی فایده اخلی
اسما وویل: کاش چی دا اوبه زموږ وطنوالو ودرولی وای
ما ورته وویل: دازموږ حکومت ته په اوس وخت کی ډیر
. اسانه دي

یو وخت به داسی راشي چی بیا به خلک وایی چی امریکا
دومره زیاتی پیسی افغانستان ته ورکولی چی ټول
. افغانستان پری جوړیده

. خو بیابه دټولو دلase وتلی وي
اسما وویل ریشتیا هم که بهرنیان دومره زموږ غم خواران
وي کم از کم زموږ دا اوبه خو دی زموږ له دښمن نه راته
. راوړوی

ما ورته وویل: تیره شه تری سیاست سره می نه لگیری
. داووايه چی چکر خوند درکړ کنه
اسما وویل: عادلله ما ورته په خوله لاس کیښود ورته ومی
. ویل زه عادل نه سهار یم ماته په سهار غږ کوه سمه ده
. زه په دی نامه خوشحالیرم

موږ دسیند په پوله ناست وو چی داسما پخه خویه شوه او
. سیند ته وغورځیده ما هم ورپسی لکه دلیونی ورتوپ کړ
خو داسما وزن ډیر زیات وو نه می شو کولای چی اوبو

. خخه یی وباسم
. ډیره خواری می وکړه
آخر کی می دوه لغتی کلکه کلکه ووهله ايله چی وچی ته
. راورسیده
ههههههه
ما هم لامبو ووهله تر خو وچی ته راشم خو اسما ته په لغتو
. ورکولو زه بیخی منخته تلی وم
. زه نو اوبو وړی وم
. او اخر یی بی خوده کړی وم
. یو وخت می چی سترگی پرانیستلی
. خیتی نه می لکه دکانگو پشان ډیری اوبه رابهر شوی
. دواړه چی می زړه سپک شو
اسما راته مخ ته ولاړه وه او په خيته یی راته زورکولو ما
. ورته وویل: ظالمی مړ دی کړم
. ته خو په خپل زور نه یی خبره
واقعا چی اسما ډیره زوروره او خدای خه خوندوره بادۍ
. ورکړی وه
. ماته یی ویل سهاره شکر دی چی په سد راغلی
. ته خو خه یی کنه

زه چي راپاسيدم ماښام خپل تور تم دسيند هري خواته په
كلاره كلاره خوراوه

. ما اسما ته وويل: زر كوه پخیر چي خو
ناوخته دي

. اسما موټر تر دي خايه رارسولي وو
. موټر مي خه په سپيد كي وځلولو

. يو وخت راباندې چپي راتلي
اسما وويل: موټر ماته پريږده په روانه كي مو سره سيټونه
بدل كړل

موټر كي ويده شوي وم يو وخت مي سترگي و غړيدي
موټر دتالاشي چوك په څلور لاري كي ولاړ وو. اسما
. وويل زه به دي تر كوره ورسوم
. خو مور ته به دي خه بهانه كوم

ما ورته وويل: مور پريږده زه به ورته ووايم چي خوب
راځي

. اسما وويل يو چل به وكړو

ما ورته وويل: خه چل

. اسما وويل: تا به زه تر كوره ورسوم

. هملته به زه هم درسره پاتي شم

زه به خپلي کورنۍ ته ووايم چي همصنفي کره مي پاتي يم
. حکه چي زه داوخت که کور ته لاره شم
. مشکل راته جوړيزي ما ورته وويل: سمه ده
خوب کي وم په خبره يي پوه نسوم حکه مي ورته وويل
. سمه ده

. گني خبره يي سمه نه وه کړي
کور ته چي ورسيدو زه مخکي لارم تر خپلي کوتي پوري
. موټر مي گراج کي ودرولي و
. اسما هم پکي وه
. ها خوا ديخوا مي مور وکتله
هغه لگيا وه پاس منزل کي يي لمونځ کاوه دماسخوتن او
پلار مي ډوډۍ خوړله ما اسما اول منزل کي خپلي کوتي
. ته راوستله
زه خه په بي غمه خوب ويده شوم

دسي يو ساعت به نه وو تير شوي چي اسما راويځ کړم
. چي مور دي دروازه ټکوي
. نيغ له خپله حايه پاسيدم
هغي ته مي وويل: ته کټ لاندې پټه ريشتيا هم پټيدلو کي

یی مهارت درلود

مور ته می دروازه خلاصه کړه ویل یی: ولی ناوخته شو
عادله خویه ورته ومی ویل: موری ولا یو ملگری سره وم

.

گپ شپ مو لگ اوږد شو خکه خنډ شوم ویل یی: سمه ده
خو پخپل وخت کور ته رازه هڅی نه خدای مکره انسانان
ډیر ظالمان دی ته خو زموږ یو خوی یی مور می راسره
. کت کی کښیناستله

. قیصه یی شروع کړه

. دداود خان دوخت قیصه یی کوله زما فکر اسما ته و

. خدای خبر څنگه قیصه یی وکړله

بیا یی دظاهر شاه دوخت کومه قیصه شروع کړه اسما لکه
څه وزن نه غټه وه یو خو دکت لاندی بیخی تنگیده هم خو
. ډیره سخته وه پری

سخته خدا راغلی وه خود مور مخکی می نشو خندلی

هههههه

مور ته می وویل چی موری تر ورشه لکه ډوډی راوړه
. هغه لاړه اسما هم راووتله

هههههه

ما ته خندا راغله نو دزړه دخلاصه می ورپوری وخنډل
سختی خبری یی وکړی ویل یی
. خنده خنده

دا خو می لومړی ورځ ده تاسره چی په دومره غټ ځان
دی دډبل بید لاندی اچولی وم
او بیا دامور دی څومره قیصی کوي
داوخت می مور غږ وکړ

عادله دسترخوان اوار کړه چی پوډی می دروړه اسما بیا
ورخطا شوه

. داخل نو بیا دبید لاندی ننوته پوډی خه وه ډیره یی راوړه
. زما او داسما ددواړوکار پری وشو

پوډی مو وخوړله او ویده سو سهار وختی اسما راپاسولم
لمونځ می وکړ اسما می پخپل موټر کی تر کوره ورسوله
ایله چی می غم دسر نه هاخوا شو

خو داسما په نشتون کی می یو ځل بیا داسما نشتون هیڅ
. کړ حال داچی اته بجی پوهنتون شروع کیده
. بیا مو سره کتل

خو دومره انتظار مو نشو کولای دیدن لپاره
خو مجبوری وه کولو به مو

په فکس اته بجی بیا پوهنتون شروع سو
په دی ورځ بیا استاذانو لکه دتیر په څیر خپل درسونه
تشریح کړل.

خو زه یو چاله درسونو څخه ویستل وم
هر کله چی رخصت شو ورسره می د غازی امان الله خان
پارک وعده کینوده چی هلته به راځی بیا چی ه هری خوا
تلو لار به شو.

خو په دی ورځ دچوټی په وخت کی استاذ وویل کینی
. چوټی شوی لاندہ

یوځل حاضري واخلو بیابه ځی

. استاذ حاضري شروع کړه

. دحاضری په اخر کی داسما نوم وو

. ویی ویل: اسمای خیر محمد

. زه فکر کی لارم چی داخیر محمد به لاسوک وی

. اسما راته مخکی نه ویلی هم وو

چی زما کورنی په پاکستان کی اوسی دلته دکاکا کره
اوسم.

پاکستان کی په کالج ډیری پیسی راځی

نو ځکه می خپل ماما ذهن ته راغلو دهغی نوم هم خیر

محمد و۔

. دچوتی نہ پس زہ لارم کور تہ پوڊی می وخورہ
پہ یوسیار کی می خانتہ فلم چالان کر تر دری بجو پوری
فلم وکوت Happy new ear می دشارخ خان
. خلور بجی می اسما سرہ وعدہ کری وہ
نوخکہ می پہ منڊہ خان تر موثرہ ورساوه مور می لگیا وہ
. گلدانیو نہ پی خراب گلان تولول
راغب پی کر عادلہ صبر وکرہ پلار دی درتہ یو واسکت
. اخیستی هغه واغونده بیا زہ
. ما ورتہ وویل:خہ موری زر زر پی راکوہ چی زم پخیر
دزیرہ لہ زورہ می واخوست ولی چی زما ہیخ لہ واسکت
سرہ جوړہ نہ وہ
خو هر کله چی اسما دواسکت سرہ وکتل سخت پی خوځ
سوم
. ما په زړه کی دخپلی مور خخه زیاته مننه وکره
اوپه دی ورځ می اسما تر درونتی چکر تہ بوتله خو داخل
ډیر پاته نشو او ژر راغلو
. وخت تیریده
یو وخت کی اسما دپوهنتون خخه پوره لس ورځی

. رخصتي واخيسته

زه چي به كله پوهنتون ته لارم په دي لس ورځو كي هره
. ورځ به وختي راوتم

.بغير داسما نه راته پوهنتون خوند نه راکاوه

دلسو ورځو وروسته چي اسما راغله زما ذهن ته لومړي
دخير محمد ماما پښتنه راغله ورنه ومي پوښتل اسما ستا
.ديپلار نوم څه دي ويي ويل خير محمد

ما ورته وويل کوم خير محمد هماغه چي پيخور اسلام اباد
.کي اوسي

. ويل هو تاته څه پته ده چي زما پلار اسلام اباد كي اوسي
ومي ويل: زما ماما هم پاکستان كي ژوند کوي اسلام اباد
مكي هغه هم خير محمد نوميري

. اسما هوښياره انجلي وه

ويل يي نن غرمه به چيرته ولاړ شو چکري بيا به ټولي
. خبري سره وکو

دلته پوهنتون كي نوري خبري کول زموږ لپاره مناسب
ندي.

اسما بيا ولاړه صنف ته زه هم ورغلم استاذ نن بيا لکه
.ديخوا په څير درس ورکړ

دمياشتي امتحان ددی ورځی په سبا و
ما اماده گی خو لا څه کوی
کتاب مخ نه وو لیدلی داستاذ یوه خبره می نه وه اوریدلی
نن یی هم قیصه کی نه وم
پوهنتون رخصت شو
اسما ته می همت کاکا سوپ والا وروو خوده
دننگرهار خوندور سوپ پخوی ټول ننگرهاریان یی
پیژنی دمیوی مندوی نه شاته دغوبنو والا سره یی دوکان
دی
ماهم اسما سره هماغه ځای و عده کینوده
چی هلته به سره گورو
کور ته لارم بیگ می د سوفی په سر کینود
پخپله په ډبل بیډ کی کښیناستم
یوسیار می چالان کړ
مور ته می ورغږ کړ مور ډوډی درسره راوړه
نن ورسره لگ چای هم راوړه مور زړه می ورته شوی-
یوسیار کی می پرونی پاتی فلم وکوت
دغرمی ټایم کی ووتم
تر څو داسما وخوا ته لار شم

اسما زما نه مخکی دهمت کاکا سوپ دوکان خواته ولاړه
وه همت کاکا چی وکتم روغبڼ مو سره وکړ مو تر ته یی
. یو دوه پلټه سوپ راوړ
سوپ مو نوش جان کړ
همت کاکا ته می دوه سوه روپی و نیولی همت کاکا وویل
که نه وی خیر دی کنه مننه می تری وکړه پیسی می
ورکړی او ورڅخه روان سوم
اسما ته می وویل خاگرانی نن به چیرته خو پخیر ویل یی
. نن به لاړ شو
دره نور ته
هههههه می خندل ورته ومی ویل: دره نور خو لری هم
. دی خوزه زما دپلار یو ملگری پکی شته
. چکر به ووهو
. داسما سره یوځای دره نور ته روان شوم
په لاره کی نو دکونړ سیند خه په جوش کی وو
لکه یو نوی ځوان داسی په قوت کی روان و
. ددوکاندارانو نه مو یو څه کبان او نوشابه راو نیول
تروه کبانو پیر خوند کاوه خو چکنی ورسره نه وه مخکی
. چپس والا نه مو چکنی هم راواخیسته

ڪوڪ مو وريپسي وڻيلو.
په خيل ٿوڀي ڪي مو خواڙه وخورل
او روان شو خيوه نومي حاي هم بنڪلي وو
اسما سره يو موبائل وو چي پلار يي ورته ڏيپينور نه
راليگلي و
ما هم موبائل اڃيستي شو خو زما شوق ورسره نه وو حڪه
چي نه مي هم ڪوم ملگري سره وو او نه هم ڪوم هم
صنفي سره
اسما په خيوه ڪي بنڪلي ويڊيو گاني وڪري ٽيڪ ٽوڪ ته
يي نشر ڪرلي
خيل خان يي پڪي نه وو راوستي صرف يي پڪي زه
راوستي وم
خدای خبر چي هغه چڪر ولي ڏومره خوشي نه ڏک وو
دٿروو ڪبانو پسي مو تروه او فريند چي يخ نيولي وو داسي
الوبالو وخورل دننگرهار گرمي نو ورڪه شوه حڪه چي
په ڪلو ورگڏ شو
ورو ورو بره تللو
دغونڊي په اخر سر ڪي دلال ماما ڪور وو يو وخت ڪي
مي پلار ورڪره راوستي وم

خه سړی وو.

لال ماما مو ځان سره کړ ددره نور ديو يو غره منظره مو
وکره .

. پدی وخت کی نور نو دماښام تور تم خوریدلو
مور بیرته خپل موټر ته ځان راوړ ساوه تر څو لاړ شو خو
. دموټر تیر مو پنچر وو

. لال ماما هم زموږ دنوی مینی په قیصه خبر شوی وو
ویل یی تاسی همدلته پاتی شی په دی وخت کی خو دلته
پنچر مین نشو موندلی خو بازار کی دورځی یو پنچر مین
وي.

زما سټپنی هم دیاده وتی وه چی موټر کی می ایښی وی
ځکه چی ټول عمر می خار کی موټر چلواي وو .کله
. راباندی پنچر شوی نه وو
دا اول ځل وو

دلال ماما ښځه چی ډیره ږوږی وه ما او اسما ته یو کوټه
ځانگړی کړه ویی ویل :داستاسی کوټه شوه ږوږی زه
. راوړم

نور نو هغه لاړه ما اسما سره دخیر محمد ماما بحث
راواخیست

اسما ويل چي زما دتره نوم لال محمد او دتره حوى نوم
. مي ضيا دي

. زه ايله بيله چي باوري شوم چي اسما مي دماما لور ده
. اسما مي مور هم پيژندله چي دماما لور مي ده
خو زما نه يي داخبره پټه ساتله حكه چي زما اوس هم خپل
ماما ته ويني خوتكيدلي

مانو نور نه غوښتل چي داسما مخ ته دي هم وگورم ريشتيا
. هم چي کرکه دغسي شای وي

يو وخت بغير له اسما راته ټول پوهنتون خوند نه راکوه
. خو اوس چي راسره ده خفه وم

. شپه تيره شوه موټر هم جوړ سو

په سبا يي زه پوهنتون ته ناوخته ور غلم امتحان رانه تير
. وي خو ورمي کړ

. اسما راپسي شانه غرونه وکړل

. خو زه لارم

زما فکر صرف همدومره وو چي ماما مي دپلار سره ظلم
کړي خو هغه ديو هوښيار خبره نه وه راته ياده چي وايي
په ژوند کي که هر انسان ته موقع پيدا شوه چي ستا سره
. ظلم وکړي

نو هغه به هيڅکله هم تری تیر نشی مگر چی که هغی ته
. مشکل وی بیا تری تیریدای شی
زما پلار هم ماما ته می دظلم موقع ورکړی وه
دومره غټ باور یی په خپل اوخی کړی وو چی ټوله
. شتمنی یی دهغه په نوم کړی وه
. اوبیا دهغو خپلو کی داوښی او دخسرگنی کلکه خپلوی وه
چی هر څه ورسره شوی دی خپله غلطی یی وه زما دپلار
ما نو ولی خپله مینه دخپل پلار له سر نه قربانی کوله
ما خپله مینه قربانی کړه ماته نو نور پوهنتون هیڅ خوند
. نه راکاوه
دیو څه وخت وروسته لارم پاکستان ته
هله می غوښتل څه کاروبار شروع کړم دپلار موسسی
. می هم هاغه پخوانی خونده نه وه پاتی
. ماپری کاروبار نسوای شروع کولای
. نو ځکه اړ شوم تر څو یوی کارخانه کی کار وکړم
زه یوی کارخانی ته لارم دجوسو کارخانه وه
خو دننه پکی شراب جوړیدل همدوی سره می کار شروع
. کړ گر چی زه قاری وم
خو له دی ماسیوا می بله لار نه لرله ځکه چی ما ډیری

. پیسی او ډیر قدرت غوښت
زه نو دشهرت دپیسو او دروب او ددبی غوښتونکی شوی
. وم

. یو څو ورځی می کار وکړ
مادله کار ددی لپاره کاوه تر څو زور پیدا کړم او ماما
. څخه می غچ واخلم
. خو یوه ورځ عجب کار وسو
ماما می افغانستان ته تلو په لاره کی چا برمه کړی وو
M ماته دا خبر اسما راوړ

داسما تر ټولو نه زیات شک پر ما راته.
دټولو شک پر ما وو ځکه زه دلته وم او دشمن یی هم وم
. زه یی دخپل ماما په کیس کی زندان ته بوتلم
یو څه پیسی می دشرابو کاروبار کی گټلی وی
. هغه می دزندان نه دخلاصیدلو لپاره ورکړی

زه خوشی شوم وتختیدم زندان کی چا راته دارکی ادرس
راخودلی وو چی کولای یی شول ماته روب او ددبه
. راکړی
. نو ځکه دهغی خواته ورغلم

. دارکی خای ډیر گنده وو

. وحشتناکه خای وو

زه ور غلم سلام می واچوه ورته ومی ویل :سلام ارکی
چیب زه یم سهار افغانستان نه راغلی تانه کی راته جواد په
. نوم کس ستاسی ادرس راگر خکه تاسی ته راغلم

ارکی په تباکن اواز وویل خه غواړی

. ما ورته وویل دبده شان شوکت غواړم

ارکی راته وویل رازه سهاره زه درته یو کار خایم که په
. خه ډول دی وگر

. بیا نو تا مشهوروم

ته به ډیره لوړه رتبه ولری افغانستان کی ما ورته وویل
. خه کار دی

. ویل یی افغانستان کی یو جنرال دی

د قدوس په نوم مشهور جنرال دی که هغه دی وویشت ته
روب داب هم پیدا کړی پیسی هم او درپسی به رنجری
. گرخی

. ما ورته وویل سمه ده

خو زه یو شرط لرم ارکی وویل خه شرط ما ورته وویل
زما ماما ورک دی هغه به هم راته پیدا کوی اوی چی پیدا

دی کړ خان سره به یی ساتی تر څو ورڅخه زه خپل
قصور واخلم .
ما می دماما کار ارکی ته پریخود زه افغانستان ته خه
مجهز راغلم تر څو جنرال قدوس وولم
ډیر نفر یی راکړی وو
همداسی وسلی هرڅه
پلان می دخپلو ملگرو سره جوړ کړ
دسی شنبی په ورځ جنرال قدوس تللو یو واده ته چی په
هوټل کی وو
په هوټل کی به جنرال قدوس دخاصو میلمنو حای کینی
او دسنگ خوا کی یو بل هوټل دی چی هغه کی به موږ
کمین نیسو او جنرال قدوس به ولو
دشپی دری بجی موږ لاړو هوټل ته دهوټل ټول کارگران
مو برمه کړل
هیڅ کوم کوروالا خبر نشو
گارگران مو ټول په یوه خونه بند کړل
او خپلو ملگرو ته مو دکاریگرو جامی ورکړی
سبا دورځی لس بجی جنرال قدوس دسنگ هوټل ته راته
زما لومړی ځل وو چی یو انسان وژنمه خو بازی وخت

کی انسانان اول حُل کی داسی کار وکری چی بیا وروسته
. ورته حیران وی

. زه هم همداسی وم

سبا په لس بجی جنرال قدوس راغی زموږ دپلان سره سم
همغی کوټی ته یی راوستو هو وروسته څوک راغی او
جنرال قدوس یی په منډه وباسلو

. منرال قدوس په منډه ځان خپل موټر ته ورساوه
. کیناست او ولاړ

سخت درد لری داسی ناکامی خو زما نور نو دماغو کار
. ونکړ موټر می واخیست ورپسی شوم

. غوښتل می په یوازی ځان جنرال قدوس وولم

جنرال قدوس خپلی قرار گاه ته ورسید څنگه چی دموټر نه
. کیوت موټر نه می سر ونه باسلو

. په شیشه کی می په داسر وویشت

. نور می د مخ نا ټوټه تاوه کړه

. او ځان می وباسلو خو ټولی موټری دیولیسو راپسی وی
موټر تاکاوی ته ننباسلو

یوبل کس موټر ته ختلو دتوفنگچی په زور می ورنه موټر
. واخیست راووتلم

خو پوليسو ته دى نفر دخپل پليټ نمبر ورکړى وو.
زه پدى پوهيدم ځکه نو ديو څه مزل څخه وروسته موټر
څخه کيوتم او په منډه مې هوټل ته ځان ورساوه ټولو
. ملگرو سره له هوټله ووتو

.غټو موټرو کې وو توري بنښنې يې لرلې
ځکه نو چا تالاشي هم نه کوله او څه په راحت پاکستان ته
راغلم.

.ارکي ته چې مې کيسه وکړه
ويل يې افرين پوره يولک ډالر يې راکړل او افغانستان کې
يې هم لوړ رتبه چارواکي کړم
زه چې هرکله افغانستان ته بيا د انسانيت په جامو کې
ولاړم.

.نو اول مې دمور او پلار په لټه کې شوم
چې هغوی به څنگه وي.

.هر کله چې وځپل کور ته ولاړم
پلار مې سخت خفه او خواشيني ناست و
ويل يې بچي خدای دی وکړی چې په حرام کاني دی خپه
هم نه وی ايښی ځکه چې ستا پلار تاته ټول عمر حلاله
.راوړی.

پلار ته می وویل: لالا زه نو اوس افغانستان لوړ رتبه
. چارواکی کیرم

M او خه روب او دبده به ولرم

. دپلار غم می کم نشو

. ما ورته وویل: لالا ولی دومره خفه یی

ویل یی بچی جنرال قدوس په حق ورسید زما کلک

. ملگری وو کوم ظالم هغه وژلی دی

ما ورته وویل: لالا ولی جنرال قدوس سره څه تا پیژندل

ویل یی: لکه ورور داسی می وو -

. یو حل موږ دغزنی په شاړه دبنته کی روان وو

. خبر نه وو کومو ظالمانو راته دپوشکو بمونه ایښی وو

. موږ چی هر کله ورورسیدو

دجنرال قدوس مو مخی ته راغی ټولی موټری یی ودرولی

. ویل یی چی زما ورور په دی لاره تیریده

. په بمونو ور برابر شو والوت

تاسی پام کوی چی لار نشی ریشتیا هم چی په دی لاره

بمونه وو موږ ماین پاکانو خپل ماین پالونه راواخیستل

ټول ځایونه مو وکتل دجنرال قدوس دپینی نه دری لویشتی

. هاخوا یو بم وو

خو خدای ساتلی وو.

همداسی پدی سرک مو پوره 25 ماینونه شنډ کړل

. ما دجنرال قدوس نه مننه وکړله

او نمبر می ورڅخه واخیست وروسته جنرال قدوس زموږ

. دماين پاکانو ساحی ته راولیځل شو

تر څو زموږ ساتنه وکړی ځکه هر ساعت کی به طالبانو

پر موږ حمله کوله

خو کله چی جنرال قدوس راغی بیانو بیخی طالبان ورک

. شول

او یوځل زه دماين پاکی موسسی کی د غدار په توگه

. ونيولم شوم څارنوالی ته معرفی شوم

خو جنرال قدوس راته دتیارۍ ټيکت وکړ

. اوسیده یی قندهار ته ولیځلم تر څو هلته پنا واخلم

زه خپل ضمیر ته سخت خجالت سوم ځکه جنرال قدوس

. ما وژلی و

خو دپلار په خبرو می دشیپی سوچ وکړ

ریشتیاهم چی ما دیو څو روپو او دیو مقام لپاره داسی خه

انسان ووژلو چی څو ځلی خدای تعالی زما دپلار دمرگ

په وخت کی لکه دفرښتی رالیځلی وو

ٲوله شپه مي وژړل خپل وحشت ته مي وژړل خپل هغه
وخت پسي مي وژړل چي پوهنتون كي مي اسما سره
دخپلي خوشحالي په وخت كي تير كړي وو
. ماما مي له ياده وتي په سبا مي ماما راياډ شو
اركي ته مي زنگ وواهه اركي زما ماما چيري دي تاخو
. ويل هغه هم درته پيدا كوم
ويل يي هغه ايساي سره وو ترينه راخلاص كړي دي
. زما په ولكه كي دي هر وخت چي ته غواړي
درته به يي وسپارم
. ما ورسره ومنله په سبا خپاي دندې ته ولاړم
يوزدي زري موټر يي راكړ نور عادي موټري وي يو
لوي تالار وو كابل كي ډير خلك؟ پكي ناست وو؟
پدي كي يوه چوكي زما په نوم وه تياره خپلي چوكي كي
كيناستم خو ځان راته غټ غدار بنكار يده
. په سبا دخپلو موټرو اوروب داب سره خپل كور ته ولاړم
مور اوپلار مي ځان سره واخيستل روان شو پاكستان ته
مور او پلار ته مي خالي دچكر وويل :خو بوتلل مي هلته
ديو څه ليدلو لپاره تر تورخمه راسره خپلي موټري راغلي
.

نور نو هاخوا دوی ته اجازه نه وه
نور هاخوا هم راته موټر ولاړ وو هغی کی ولاړو ارکی
ته می ویلی وو موټر یی رارسولی وو
پدی موټر کی می پلار دارکی غټ چمن ته بوته ارکی زما
ماما یو باغ کی ساته خکلی حای وو دپخوا نه
داورته ماویلی وو زما ماما ته هر څه ورسیدل خوشحاله
وو.
خو پلار چی می وروست دارکی نفرو ته می وویل چی
. ماما می راویلی
. ماما یی زما دپلار شوکی مخامخ کینوه
. پلار چی می وکوت سترگی یی کریخی راووتی
. ویل یی چی دا سنگه داله کومه شو
. ورته ومی ویل: لالا خپل غچ ورنه واخله
پلار می راپاسید یوه سپیره یی وو هلم نور یی راباندی
. شروع کړه
په درندو لاسونو یی ددرد نه کلک کلک په ملا وو هلم
. داسی نو بغیر دپلار نه چا راباندی گوزار نشو کولای
. پلار می دیواله ته تکیه وو هله ویل یی چی
خیر محمد که هر رقم انسان وو خو زما اوخی ایا دا تا تر

. اوسه بندی کړی وو

ما ورته قسم وخور چی لالا ما خو دی راخوشی کړ خو
پلار می نه باوروله ارکی ورته وویل: کاکا مانه صبر وکه
چی خیر محمد ماما په حوش راشط هر څه به درته خپله
. ووايي

هغه خو په حوش نه راته اوبه پر مخورته واچولی مور
. می ژړل

خو هر کله چی می ماما ورته وویل چی ارکی خو زه
. دهغه ظالمانو نه وژ غورلم

. ارکی خه انسان دی

ما خودایو څو ورځی دلته لکه دمیلمنو تیری کړی خه دی
. چی تاسی راغلی

. زه داوخت پوه شوم

چی دیلار په خبرو کی چی څومره کرکه ښکاریدله پلار
. می په ریشتیا دومره دماما نه کرکه نه کوله

ما نو اول نه ارکی پوه کړی وو چی ارکی ته به داسی
وکی که خبره جوړه شوه نو زما او داسما قیصه به
. راواخلي

ارکی نو هوښیار وو ویی ویل: تاسی چی بیرته پخلا شوی

نو نه مو ده خوڅه چي دعادل او اسما واده هم سره وشي .
ټولو وويل خوڅه مو ده نيټه يي راتلونكي هفته كيښوده
زما پلار مور او ماما مي روان شو تر څو پندۍ ته دسميع
كره ولاړ شو .

زه دډير وخت وروسته دسميع دليدلو په ارمان وم .
خو امكان لري خداي به خوڅه نه وه .
پلار مي داركي قرارگاه كي دجنرال قدوس عكس وليد .
چي سره كرنه ورنه تاوه شوي وه .
پدي نو يو امپره انسان هم پوهيري چي دچا عكس نه په
داسي ځاي كي سره كرنه تاوه شوي وي نو هغه وژلي هم
همدوي دي .

پلار مي پوه شو .
ماته يي ويل دا څوك وو عادل صفا راته ووايه داڅوك
وو .

ما ورته ټوله قيصه صفا صفا تيره كړه .
دپلار مي راڅخه كركه وشوله .
زه يي همدلته پريښودم او ولاړ افغانستان ته .
ماته پخپلو جامو كي خجالتۍ ځاي نه راكاهه
زړه مي تنگ شو .

بس لارم بیرته خیلی پخوانی کمپنی ته هلته می کار شروع
کر.

.دیو خه وخت وروسته ارکی زنگ راووهه
هلکه سهاره خه شوی ولی چی ورک شوی او هماغسی
. ورک پی کله ناکله خو رازه کنه یاره
زما چپیه خوله خه راغلل ارکی ته می وویل :ارکی زما
دمرگ تکل وکر.

.زه خپل کار کی بوخت وم
. نیم ساعت دزنگ نه وروسته ارکی راورسید
.او دکارخانی نه پی په زور وباسلم
. بویی تلم خیلی قرارگاه ته سخت پی ووهلم
.اخر بی هوشه سوی وم

سترگی چی می رونی سوی یو کس راته په مخ ډک سطل
داوبو اړولی وو

.مخامخ راته ارکی په میز ناست وو
. سگرت پی لگولی وو او ماته پی کتل
دیو خه خنډ نه وروسته پی وویل :خا سهاره وس ووايه
. ولی دی ماته تیزی خبری وکړی

تاته ددی پته نه وه چی زه قومندان قدوس وژلی سم نو تا

هم وژلی سم.
ما ورته وویل: ارکی زما پلار او مور رانه خفه لارل
. هغوی ستا قرارگاه کی دجنرال قدوس عکس ولید
. او زما په حقیقت خبر شول
ارکی وویل: ډیر شه نو دا خبره ده زه به تا بیرته خپل پلار
. سره هم یو حای کړم
ماهم نور توبه کړی سهار یارو حکه غواړم ستا پشان خو
خلکو سره وگرځم
. ډیر ژر به ستا ټول مشکلات حل شی
خپلو کسانو ته یی امر وکړ سهار دواخانۍ ته بوزی دروان
. شناسی ډاکترانو سره یی کینوی
. همداسی وشول
زه دپخور لوی روغتون خیرالناس کی بستر شوم
دوه ورځی می لا تیری کړی نه وی چی داسما زنگ
راغی مانه اسما بیخی هیږه شوی وه
موبایل می په رپانده لاسونو تر غوږونو پورته کړ
. هغی خوانه په بنکلی نری غږ دسلام اواز راغی
. ماورته وویل: وع سلام څنگه یی اسما
ویل ستانه بغیر ژوند می بیخی تنور سوی دی

. سهاره دځدتي لپاره يوځل خو راشه كنه
. او ريشتيا زما پلار ما خپل وراړه ته ورکوي
. ما ځان سره جټکه وخوره
ما ورته وويل: اسما پلار خو دی له ما سره وعده وکړه كنه
.
اسما ويل: گوره سهاره زما پلار ويل چی داسی بد عمله ته
. زه هيڅکله هم لور نه ورکوم
ماته سخته غوصه راغله دسترگو نه می اوبنکی وڅڅیدی
.
ديوی شيبی لپاره می موبایل بند کړ
. ددردونو په سمندر کی نور نو اموخته شوی وم
دارواپوهنی ډاکټر راغی خلک ډیر خوشحاله شول ځکه
. چی دا ډاکټر به جمعه کی یوه ورځ دلته راته
خو نن په عادی ورځ راغی ارکی ورته پیسی ورکړی وی
. ځکه راغی
ماسره په بید کی گیناست راته ویل یی سهاره څه مشکلات
دی دی ټول راته ووايه تر څو زړه دی خالی شي
ما وويل: ډاکټر صاحب خکلی ژوند می روان کړی و
ننګرهار کی پوهنتون کی وم

يوه مينه مي لرله
Mمور خپلو كي سره ډير خوشحاله وو
. هره ورځ به چكر ته وتلو
. رنگارنگ ميوې به مو خوړلي
. دېنگلو منظر و نندارې به مو كولي
. خدای خه مال حال راكړي وو
. زموږ ژوند ډير خوندور وو
خو يوه ورځ ماته اسما وويل چي زما دپلار نوم خير محمد
دي خير محمد زما دپلار اوښي او دشمن يي وو
زه په خير محمد پسي گرځيدم تر څو ويني يي وڅښم خو
دهغي لور زما مينه وختله ما فكر كاوه چي اسما خپل پلار
. راليكلي تر څو ما سره ملگرتيا واچوي
. ځكه مي اسما پريښوده
او راغلم پاکستان ته دلته مي دنفرت ژوند شروع كړل ما
. غوښتل تر څو افغانستان كي روب داب ولرم
او خپل ماما نه هم غچ واخلم
. ماما مي راته اركي په لاس راكړ
. خو پلار مي ورته هيڅ ونه ويل ځكه چي اوښي يي وو
زه فكر كي شوم چي ولي مي داهر څه وكړل ددي نه

مخکی راباندی ارکی جنرال قدوس وژلی وو-

پلار چی می خبر شو

. نو خفه شو رانه وس هم خفه دی

وس راته اسما زنگ راوهلی وو ویل یی چی ماما دی ما

. بل چاته ورکوی

. ته ووايه ډاکټر صيب زه څه وکړم

. ډاکټر وويل :ته دهغی جینی سره وس مینه لری که کرکه

. ماورته وويل:مینه لرم

. زما کرکه زما دپلار په وجهی وه

. بیایی وويل :داسما خبره به ارکی ته وکړی

. هغه به دی ماما برابر کړی

ما وويل ;خا

بیایی وويل :نور ته هیڅ مشکل نلری ارکی درته ویلی چی

.دمور اوپلار پخلا کول دی په ما

. نور نو ته څه مشکل لری

ما ورته وويل:زه سنگه خپل ځان وېشم چی ما جنرال

.قدوس وژلی

. ویل یی:توبه وباسه خدای به هر څه سم کړی

. ما ورته وويل ډاکټر صاحب زه خو به توبه وباسم

. خو دادومره خلک به څه کوي
. داچي هره ورځ مړي کوي
ويل يي :ته لومړي خپل ځان سم کړه بيا نورو ته فکر
. وکړه
. ډاکټر ولاړ
زه هم دهسپتال څخه رخصت شوم
. ارکي ته مي دماما خبره کړي وه
. ماما راسره ومنله مااو اسما پاکستان کي واده وکړ
پيښي راسره وي يو کور مي اسلام اباد کي واخيست لږ
. وخت مي هلته تير کړ
. زما کور يوه غټه گومبده لرله
. داسي کور وو چي په ټول اسلام اباد کي چا نه لرلو
. اسما ته مي خدمتگارانې ونيولي
خو ماسره دمور اوپلار غم وو لارم تر څو ارکي ته ووايم
.
. چي مور اوپلار به مي سنگه شي
ويل يي:طالبان انشاالله پدي ورځو کي افغانستان نيسي ته
. رازه چي ورشو
. هم به دي ته خپل پلار پخلا کړي او هم مور

. ما داسما سره خدای پامانی وکړله او ولاړم

دموټر ټیرونو شګی وکړی
جامی یی راخیرنی کړی زه په منډه ولاړم کور ته تر څو
. خپلی جامی پریمنځم جامی می پاکی کړلی
. دکور نه راووتم

. يوه ښځه چې ځوانه وه دسرک پر سر ولاړه وه
. ماته يی لاس خوځاوه ما شاوخوا وکتل
. صرف کاته يی غږ کاوه
ور غلم ويل يی سلام وروره تاسی نوید یاست ما ورته
وويل هو خورکی ولی ؟
ويل يی: وروره پيخور ته راغلی پلار می راته ستا نوم
. و خودو چې نوید دوی کره لاړه شه
. نو ځکه زه راغلم
ما ورته بغير دکوم تکلیفه وويل: رازه خوری دننه
. کیناستله دمه يی ولگوله
زما څخه په عمر کی مشره وه ولی چې زه د 17 کالو وم
. خو هغه ډیره مشره معلومیده
. مور می کوټی ته راننوته ويل يی بچی
داڅوک ده ور معذفی می کړه .
ويل يی خه دی وکړ چې رادی وسته ما ورته وويل موری
. چای ورته تیار کړه
پوښتنه می ورنه وکړه ترور تاسی ونه ويل چې چیرته
. روان یاست
او دپلار نوم مو څه دی ويل يی وروره داسلام اباد نه

. راغلی یم پلار می خیر محمد نومیری

. خیر محمد می ونه پیژنده

. خو سر می ورته وخوزاوه چی هو پیژنم یی

ویل یی :خاوند می نن نه اته میاشتی مخکی له کور خخه

وتلی ویلی یی و-

. راته چی افغانستان ته زم وسه پوری ندی راغلی

غواړم افغانستان ته پسی لاره شم تر څو معلومات یی

. وکړم

ما ورته وویل تروری نو بل څوک خپل دی نه وو

. ویل یی شته خو باید چی زه افغانستان ته پسی لاره شم

. ځکه چی امکان لری هملته پاته سم

. زه هم پدی ورځو کی افغانستان ته تلم

. نو ځکه می وغوښتل تر څو دا ښځه به هم سره بوزم

. مشکل به یی حل شي

که څه هم ما خیر محمد نه پیژانده خو بی ننګی راته خوند

. نه راکاوه

. ښځی ته می وویل انشاء الله سبا به افغانستان ته ځو

ویل یی هلته خو وس طالبان هم دی چاته خوبه څه وایی نه

.

. ما ورته وويل :نه ولي چاته څه ووايي
. ډيره ارامى يى وطن كى راوستى ده
. اسلامى نظام دى هلته
. په سبا نو زه روان شوم
. ترڅو انجلۍ افغانستان ته بوزم
. زما هم لگ څه كار بندوو
اسما مى ننگرهار كى پريښوده اسما روانه شوله ننگرهار
. كى ترڅو خپل د خسر گنى كور پيدا كړى
. پخوانى كور خو يى كتلى وو
. هملته پسى ور غله خو هلته بله كډه چا راوړى وه
ماته دهغى ځاى خلكو وويل :چى دى ځاى نه هغه خلك
. وخته تللى داكور يى پر مور خرص كړى
. خو دوى ته پته نه وه چى سهار دوى چيرته تللى
په ټكنده غرمى دسور نور لاندې ناسته وم خوله راباندې
. راماته وه
. يوى ښځى وليدم
ننگرهار خار كى اكثر كورونو خلك داسى دى چى
. دميلمه پالنى هيڅ فكر نلرى
. ټول نه يادوم خو دښار خلك يى اكثر دميلمه غم كى ندى

. یو بنځی راته صرف لگی اوبه راکړی ومی څښلی
. دسهار دوی کلی شینواری و
هلته پسی ور غلم سهار چا نه پیژندو خو یو څو پښتنو نه
وروسته به می یی دپلار نوم یاداوه خلکو ته خو یو کی
وپيژندلو ویل یی:ته لاره شه شیر کاکا ته هغه یی دکلی دی
هغه به درته ټول معلومات درکړی مازیگر خپور وو شپه
می هم دزمري کاکا کره راغله
زمری کاکا راته وویل می دهغوی کلی یاغی بند دی ته به
. سبا ولاره شی هلته بهی پښتنه وکړی
زما دسهار سره وخت ډیر نه وو تیر شوی ځکه می
. ورڅخه دکلی پښتنه نه وه کړی
. دهمدی ورځی په سبا ولاړم
. دیاغی بند کلی ته
. هلته نو ټولو پیژانده زه یو ورور خپل کور ته وروبللم
. دا کلی وو نو ځکه خلک دمیلمه پالنی په ارزښت پوهیدل
هغی راته وویل:گوره لوری دسهار وس دژوند او مرگ
. پته نه لگی
زما سر وچورخیده ویل یی:لوری ته به داسی وکړی لاره
. به شی کابل ته دهغی پلار په سپینه مانی کی ژوند کوي

هَلته ته دسهار پلار پيدا کواى سى .
بیرته لگه سه خوشحاله سوم .
ددى ماما نه مى زیاته مننه وکړه بنځو یی راته دپاتى کیدو .
تینگ ست وکړ .
خوزه روانه وم تر څو سهار پيدا کړم .
دکابل په موټر کی کښیناستم .
یو څه پیسې راسره وى .
دکابل په لاره په ژوند کی دلومړی ځل لپاره تللم .
په لاره کی ددرونتی پارک جوانان مو وکوت خکلی پارک .
وو .
دسهار هاغه وختونه راپه زړه شول چی دلته به یی .
راوستلم .
څومره دمینی نه ډک ژوند مو وو .
نوی نوی دطالبانو حکومت راغلی وو .
ټول به یی دسی پنځه شپږ ورځی کیدلی .
ددرونتی ټول مى دډیر وخت بعد وکوت .
همداسی په لاره کی دلغمان اوبه چی ورک شوی دی .
دسرک دغاړی نه په بل طرف تللی .
دلغمان منظری ډیری خوندوری وى .

. اوبه په خپل شديد قوت دننگرهار خواته روانی وی
. دډیر روڼ والی نه ابی معلومیدلی
Mداسی معلومیدلی لکه د پیغلی مړوند
. یو یو خاڅکی کی یی دوطن مینه پرته وه
Mدخیلولی یوه ریشته پکی پرته وه
. ما دځانه سره تکل وکړ
. چی نور به هیڅکله هم پاکستان ته لاړه نشم
. پخو خدای دی راته یو حل سهار پیدا کړی
موتر مخکی تللو یو رقم غرونه راغلل چی یو بل ته یی
. غاری ورکړی وی
. لمر پکی ورک شو
ډیر خوف ناک منظر جوړ شو خو یو څه وخت وروسته
. سروبی ته راوړسیدو
سروبی کی نو کابان دسیند نه راوړل کیدل او خلکو به
. خوړل
. زه دسهار سره مخکی راغلی وم سروبی ته
. کبان مو خوړلی وو
. هغه خوند می اوس هم لا په خوله کی وو
. ځکه می لگ څه تروه کبان رانیول

په سر یی ورته لیمو ایښی وو او تر کابله پوری پری
مشغوله وم -

. بیل خوند یی وکړ

. دسهار مینه یی راته راتازه کړه

. دماهیپر لاره نو بیا بيله خطری لاره وه

. لږه دمار پلونه داسی تاوه شوی وه

. هر دور سره به پاس ختلو

. خو کله چی یی اخر ته وختلم

. سخته وبیریدلم

. دویری خای وو

خلک دکوهی نه ویریږی چی ورونه لویږی حال داچی
کوهمی وړوکی سوری لری خو دا ټول سوری سوری وو
او فکر نه کوم چی کوم کوهی دی دومره ژوروالی ولری
لکه دا -

ما د لواړگی دغرونو ژوروالی هم کتلی خو هغه چیرته
دیده رسیدلای شی

. کابل ته چی ورسیدم شپه وه هری خواته تیاره خپره وه
خو چی کابل کی می دمیلمه عزت ولید په ننگرهار می
. شکر وباسه

. راسه می موټروان سپینی مانی خواته روان کړ
په لږوخت کی یی هلته دسپینی مانی مخی ته ودرولم
زه میلمنه وم نو ځکه دمیلمنو پشان ور غلم تر څو ما
. پریز دی او ورشم مانی ته
خو هه هه هه
زه یی پرینبندم څنگ هوټل کی می اطاق کرایه کړ
. ټوله شپه می همدی هوټل کی تیره کړه
. په سبا یی زه کیناستم تر څو دسهار پلار راووزی
. نو زه به ورته خپل ځان معرفی کړم
. خو پدی ټوله ورځ راونه وتی
. په سبا یی بیا کیناستم
یو ساتونکی می خواته راغی ویل یی خوری تاسی دلته
. څه کوی
. دا ځای ستا دناستی ندی
ما ورته وویل: وروره ورشه او دسهار پلار ته ووايه چی
دسهار میرمن اسما راغلی -
ویل یی سمه ده خو تاسی غاری ته شی موټر مو ونه وهی
.
ما ورته وویل ته ورشه ورته ووايه زه به غاری ته شم

. هغه لار دسهار پلار پسي
. دسهار پلار چي داسما نوم واوريد سخت خوشحاله سو
دخوشحالي نه يي ټوپونه وو هل خپلي ميرمنې ته يي خبر
وگر.

. بيرون په منډو منډو لکه ليوانيان راغلل
. خو چي ويي کتل اسما موټر وهلي وه

اسما ساتونکو موټر ته واچوله دسهار پلار دزړه دخلاصه
. يوه چغه وو هله

. دخوشحالي په وخت کي غم ډير درد لري
M خپل موټر يي راواخيست
. داسما پسي روغتون ته ولاړه.

اسما سخت حالت کي وه ډاکټرانو ورته وويل دابه دلته کم
. از کم شل ورځي تيروي تاسي ولاړ شي
. ډاکټران هم شاهي ډاکټران وو
دسهار پلار هغه کس ته زنگ وواهه چي دايي دلته
راوستي وو

ورته ویی ویل:چی صرف سهار ته همدومره ووايه چی
اسما په هسپتال کی ده
. دمرگ په حالت کی ده
. په همدی ورځ مازیگر ارکی روغتون ته راوړسید
. داسما پښتنه یی وکړله
. دخدای تعالی فضل وو
. اسما په پنځو ورځو کی خه شوه
. سپینی مانی ته راوړل شوه
ارکی ته دسهار پلار وویل:ارکی وس نو ووايه چی سهار
. چیری دی ویل یی
لالا تاسی بی غمه اوسی ارکی روغ دی او ډیر ژر به مو
. خواته راشی
. ارکی ولاړ
زه خوشحاله وم که سهار وو یانه دسهار مور اوپلار خو
. راسره وو
m دلته انتظار هم خه تیریده
. ساعت می دسهار دمور اوپلار سره تیر وو
واقعا چی زما دمور اوپلار نه خه وو
. دسهار درک پوره یوه میاشت نور هم ونه لگیده

بس ما مور او پلار به سرک ته خپلی سترگی هره ورځ
. نیولی وی
. تر څو سهار راشی
یوه ورځ یی ماته پلار قیصه وکړله چی ارکی راغی زه
. یی دخپل کور نه اوچت کړم
او دلته یی شاهي مانی ته راوستم هغه وخت جمهوریت وو
.
. خو اوس هم دسهار هیڅ پته نه لگی
ماته یی صرف دومره ویلی وو چی داهر څه ماته ارکی
. ویلی چی تاسی سپینه مانی کی پاتی شی
خو یوه ورځ می دسهار غږ راډیو نه واورید خپله زړه
. خپرونه یی چلوله
. ما فکر وکړ
. چی سهار دلته دی نو بیا ولی نه راځی
خو خبره دانه وه سهار ددوه میاشتو ځنډ نه وروسته راغی
.
. ارکی هم ورسره وو
. هغه یی بیتک کی کینولو
. ددروازی اول سر کی ودرید لاسونه یی خلاص کړل

. پلار او مور یی ورته ورغاری وتل
زه وشرمیدم خو مور اوپلار وویل چی مه شرمیره لوری
. رازه
M ما هم خه کلکه غاړه ورکړه
. دسهار دبدن بوی راته سم جنت وایسیده
. دهغی په یوه موسکا می غوښتل ځان قربان کړم
. غوښتل می دهغی خوله وڅکم
. دومره راباندی گران شوی وو
. چی دخغی لپاره مرگ ته هم تیاره وم
:ماته په کتو یی له سترگو اوښکی تویی شولی ویل یی
. ته می بی وخته زړه کړی هسما ما وبخه
ما ورته وویل خدای دی وبخه خو ته اول مخکی دکیناستلو
. داراته ووايه چی ولی نه راتللی
. ویل یی: یو ځل به کینو هر څه به درته ووايم
. پلار یی هم خبره تایید کړه ما ورته مای راوړ
دچای سره می ورته پسته بادام کشمش او چنی هم راوړی
.
. قیصه یی شروع کړله
. اسمازه چی له تا څخه راووتم نو لایم طالبانو ته

اسلامی امارت دټول افغانستان دنيولو نقشه پوره شير.
مياشتي مخکي ايښي وه.
خو افغانستان يي شير مياشتي وروسته ونيولو دمنگ ډيژ.
ملگري مو په حق ورسيدل.
زه خپله هم دوه ځلي په پخه لگيدلي يم خو خدای به راته
مرگ نه وو ليکلی.
دامريکايانو تياري به راتللی.
او هره ورځ به مي مخي ته شپيته او اويا ملگري مړه
پراته وو.
خو ديو څه وخت وروسته حالات بدل شول.
طالبان قوي شول.
او په کلار کلار يي ټول افغانستان ونيوي.
دارکي سره هره ورځ مخامخ کيدم خو هر کله چي
دافغانستان

دسقوط خبري رانږدي شوي نو بيایي راته وويل چي
سهاره ستا مور اوپلار په سپينه ماني کي دي.
مور ننگرهار کي وو.

. جنگ مو کاوه

په ننگرهار کی ټول تشکیل ما او ارکی جوړ کړی وو

. خو سقوط ډیر په اسانه وشو

مشرانو راته وویل: چی والی ته زنگ ووهی هغه به پخپله

. درته ولایت تسلیم کړی

. هماغسی وهم شول

ننگرهار چی ونيول سو موږ کابل ته ولاړو په سبا څه په

خکاره په کابل زای پارک کی گرځیدو څه عسکر وو خو

. چا څه نشو ویلی

. افغانستان ټول سقوط شو

. خو ما او ارکی ته افغانستان کی سخت خطر وو

ځکه موږ ته هره شیبه پیغامونه راتلل چی وژنو مو نو

. ځکه موږ دبرطا په لومړی ورځ لاړو

ترکی کی ته خو اوس چی یوه میاشت مخکی چی زه خبر

. شوم

. چی اسما مریضه ده نو ارکی می راوستوه

. هغی ستاسی احوال واخیست او بیرته ماته راغی

خو اوس دمشرانو امر وو می موږ بیرته افغانستان ته

. راشو

حُکّه می مور ته مسیجونه اوپیغامونه همدی مشرانو کری
. ول ترخو مور ولار شو
. حُکّه ارکی دایسای سری وو
او که دارکی په حقیقت هر خوک خبر شوی وای نو بیایی
. ژوندی نه پریخود
. حتی که زه هم خبر شوی وای
. ما به ارکی ژوندی نه وای پریخی

پای

سیدادریس سادات
کہ مو خو خہ شوی وی دپانی پہ نوم پیج کی راتہ وواپی
منہ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library